

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 5. 1962

7. vuosikerta

JOULUKERTOMUS

Luotsin perheen joul

(Muistelmia 35 vuoden takaa)

On monia perheitä, joista perheen isä joutuu työnsä vuoksi olemaan joulun poissa kotoa. Suurin osa merimiehistä kulkee laivoineen maailman meriä joulunakin pääsemättä edes satamaan. Samoin joutuu osa rannikon luotseista viettämään joulun vartiopaikoillaan luotsiasemilla. Usein on meri vielä jäätymaisillään joulun tienoissa. Sellainen oli myös eräs lapsuuteni joulu, jolloin odotimme isää jouluaattona kotiin.

Luotsien vahdinvaihtopäiväksi sattui jouluaatto. Kahdeksan luotsia joutui lähtemään juuri jouluaattoamuna kodeistaan yhdeksän kilometrin päässä meren luodolla olevalle vartiolasemalle. Saariston vedet olivat jo jäässä, mutta meri oli avoin. Luotsimoottori ajoi jään reunan kylän lähellä ja siinä suoritettiin vaihto. Kotiin päässevät nostelivat jälle tavaransa ja vahtiin menevät siirsivät evänsä ja vaatteensa moottoriveneeseen, jota olin vastassa. Mutta isäni ja enoni puuttuivat joukosta. He olivat menneet vuorolleen laivoihin luotseiksi jo aamuyöllä ohjaamaan laivat n. 60 kilometrin päähän suuren kaupungin satamaan. Tämä oli tavallista, mutta jouluaattona se tuntui hieman ankealta. Vain tavarat sain silloin potkukelkaani.

Odottelimme isääni ja enonni tulevaksi maitse linja-autolla jouluaattoiltana kotiin, mutta heitä ei vain kuulunut. Linja-autoltahan oli vielä yli peninkulman hevoskyyti kotisaareen. Olin sillä tavalla pari päivää aikaisemmin tullut kaupungin koulusta joululomalle.

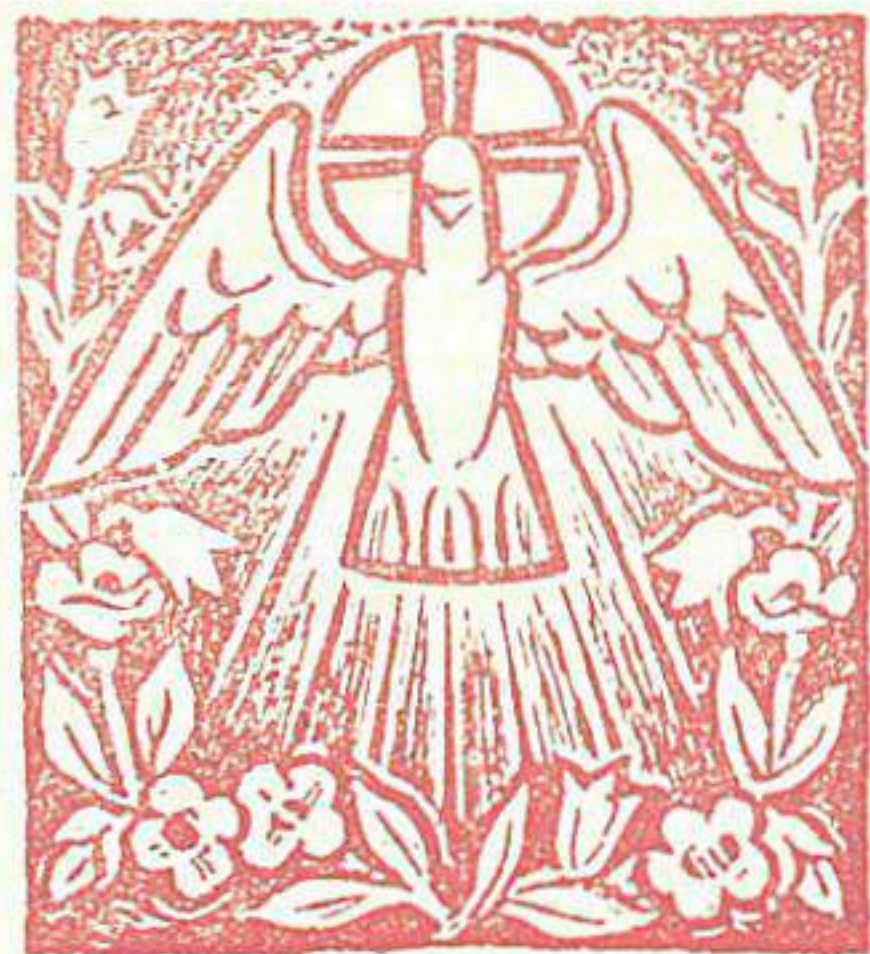
Kun ei isäni tullut, vietimme jouluaaton kolmissa, äitini, sisareni ja minä. Olin sisareni kanssa hakenut metsästä joulukuusen jo edellisellä päivänä. Jouluaattona sen koristimme. Kävimme illalla saunassa ja odottelimme joulupukkia, joka kävi vain heittämässä lahjapaketteja ovelta tulematta sisälle.

Veisasimme jouluvirren. Söimme jouluaaterian, mutta se ei tuntunut oikein maistuvan, kun emme tietäneet, missä isä oli. Lahjapaketit aukaisimme ja iloitsimme niistä, mutta aika tahtoi tuntua pitkältä isän puuttuessa joukosta.

Meille lapsille tuli aikanaan uni, mutta äitini valvoi varmaan kauan huoaten monta rukousta Jumalan puoleen ja pyytäen Häntä ohjaamaan laivat oikealle väylälle pimeällä ja jäisellä merellä. Jumalaanhan luotitkin olivat tottuneet aina luottamaan ihmisen joutuessa avuttomaksi ylivoimaisten esteiden edessä.

Tuli sitten jouluaamu ja päivä valkeni vähitellen. Jouluevankeliumin luimme Raamatusta, veisasimme jouluvirsiä, sillä kirkkoon emme voineet lähteä, eikä radiota vielä ollut jumalanpalvelusta välittämässä. Kävin enoni kotona kysy-

JOULUN IHME

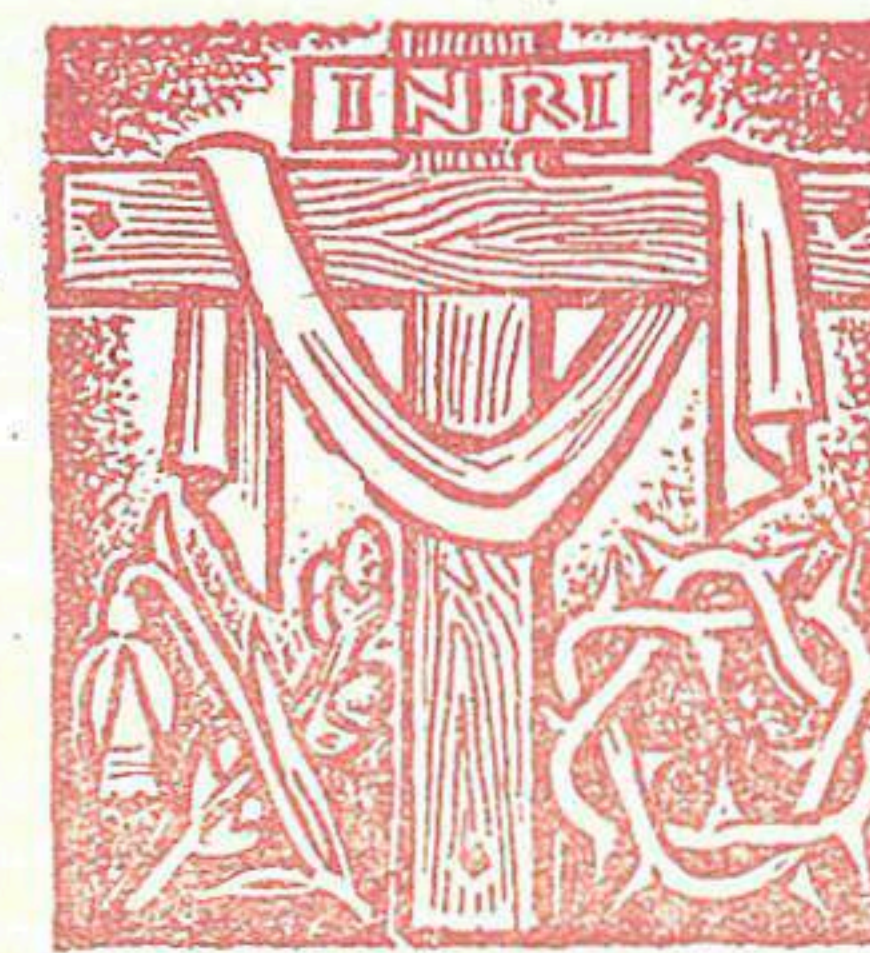
Joulun suuri ihme on siinä, että Jumala tuli ihmiseksi. Pyhänä jouluyönä Jumala itse astui maan päälle. Puhtaan neitsyen kautta lankaikkinen laskeutui katoavaisuuden maailmaan. Niin täyttyivät ne monet lupaukset, joita profeetat olivat välittäneet tulevasta Vapahtajasta; Hänestä, joka päästää kansan heidän synneistään. Jumala tuli

näet maailmaan pelastackseen meidät kuoleman ja tuomion alta ja synnyttääkseen meidät uudesti lapsikseen. "Jumalan Poika tuli ihmislapseksi, että ihmisten lapset voisivat tulla Jumalan lapsiksi". Tämä on Taivaallisen Isän lahja lapsilleen tänäkin jouluna.

Kun Jeesus astui maan päälle ja tuli ihmiseksi, hän luopui taivaallisesta kirkkaudestaan. Hän eli täällä alennuksen tilassa. Niin on yhä, kun Hän saapuu luoksemme. Hän haluaa kohdata meidät julistetussa ja luetussa Sanassa. Hän laskeutuu kasteen siunattuun veteen, jossa synnit pestään pois Jeesuksen nimeen. Hän yhdistää jumalallisen luontonsa yksinkertaiseen leipään ja viiniin. Hän sallii arvottomien syntisten katsella ja maistaa itseään. Hän antaa itsensä meille siunatakseen meitä ja valmistakseen meille kerran tilaisuuden katsella Hänen taivaallista kirkkautaan.

Miten suuresti meidän tulisi kiittää Häntä tästä sanomattomasta armosta! Mutta oikealla

tavalla kiitämme vain siten, että todella otamme lahjan vastaan ja annamme Hänen tulla meidän Vapahtajaksemme. Joulu ei ole tunnelmia ja tunteita. Jeesuksen syntyminen tallin seimeen ei ole mikään herttainen idylli. Hänen ihmiseksitulemisensa on suuri uhri meidän edestämme. Hän on tehnyt sen rakkaudesta meihin. Seimen ääreen luo jo ristin

puu synkeän varjonsa. Meidän tulee kiitollisin ja nöyryin sydämin ottaa Hänet vastaan Vapahtajana ja ylistää Häntä suuresta laupeudesta.

Avatkaamme Jumalan Pojalle sydämemme, kun Hän pyytää saada sen asuinsijakseen. Jouluyön paimenet nousivat ja lähtivät Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä oli tapahtunut. Nouskaamme mekin! Lähtekäämme kirkkoihin ja alttarin ääreen katsomaan Jumalan suurta ihmettä. Silloin meidänkin kiitoksemme kaikuu Hänelle, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi ja joka vielä liikkuu keskellemme.

Veikko Takala

RAAMATUN TIE SUOMEN KOTEIHIN

Tämän ajan seurakuntalaisesta tuntuu varmaankin oudolta, että Pyhä Raamattu on vasta suhteellisen vähän aikaa ollut kirkkomme jäsenten luettavissa lukijainsa äidinkielellä. Meidänkin maamme kristityt saivat odottaa noin 500 vuotta ensimmäisen suomenkielisen Raamatun ilmestymistä ja pari sataa vuotta vielä senkin jälkeen se oli seurakuntalaisten kodeissa varsin harvinainen kirja. Vasta viime vuosisadalla, lähinnä tohtori John Patersonin urauurtavan työn tuloksena alkoi suomalainen Raamattu löytää tiensä koteihimme. Mutta vielä kuluvan vuosisadankin alussa painettiin suomenkieliset Raamatut pääasiassa ulkomailta, sillä meillä ei ollut sellaisia kirjapainoja, jotka olisivat pystyneet valmistamaan tarpeeksi huokeita raamattupainoksia.

Suomen Kirkon Sisälähetysseuran perustaja, rovasti Otto Aarnisalo näki tässäkin puutteessa, joka vaati korjaamista. Hänen aloitteestaan perustettiin seuran yhteyteen kirjapaino, Raamattutalo nimeltään, jonka pääasiallisena tarkoituksena oli valmistaa Raamattuja ja muita Raamattuun perustuvia kirjoja Suomen kansan luettavaksi. Raamattutalo aloitti toimintansa v. 1913 Sortavalassa. Karjalan luovuttamisen seurauksena siirrettiin Raamattutalo Piekämäelle, jossa se nykyisin toimii ajanmukaisessa ja hyvin varustetussa kirjapainorakennuksessaan.

Tähän mennessä on Raamattutalo valmistanut runsaasti yli 2 miljoonaa Raamattua, saman verran virsikirjoja ja katekismuksia sekä runsaasti muuta Raamattuun perustuvaa kirjallisuutta. Raamattutalolle on suotu oma suuri tehtävänsä evankeliumin levittämistyössä.

Nykyisin Raamattutalo valmistaa mm.: 37 eri asuista ja kokoista Raamattua, 13 eri asuista Uutta Testamenttia, 27 eri asuista virsikirjaa, katekismuksia, evankeliumikirjoja, rukouskirjoja ym.

Temppeli — kansankirkonäkemyksen symboli

Kristuksen seurakunta on kalliolla perustettu. Tämä kallio on Jeesus Kristus itse. Herra itse rakentaa seurakuntansa niistä ihmisistä, joilla on Pietarin uskontunnustus: Sinä olet Kristus. Paikallisseurakuntaan voi ihminen liittyä, mutta Kristuksen seurakuntaan liitetään ne armahdetut syntiset, jotka ovat Jeesuksen armossa. Tämän tekee Pyhä Henki.

Teksti sanookin: "Herra lisäsi heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen." Tämä salattu elämä Kristuksessa näkyi myös ulospäin. Jerusalemin seurakunnan jäsenten elämä suuntautui kolmelle taholle. Ne olivat pyhäkkö, koti ja yhteiskunta. "He olivat alati, joka päivä yksimielisesti pyhäkössä". Nämä tekstin sanat puhuvat paljon Herran ystävien mielialasta ja kirkkotielästä. He olivat niinkuin eräskin suomalainen kristitty, joka sanoi: "Minä käyn kotikirkossani usein, koska olen saanut siellä niin paljon syntejä anteeksi."

Olkoon temppelimme meille kuin taivaallinen kotillesi, jonka äärelle saamme kokoontua! Jerusalemin seurakunnan jäsenet olivat myös kodin ihmisiä. Pyhäköissä aloitettu jumalanpalvelus jatkui kotona. Kotona on vaikeinta olla kristittynä. Kuinka sanoikaan kerran eräs arkiparannuksen tekijä: "Koti on paikka, missä pal-

jon anteeksiannetaan, anteeksi-pyydetään ja anteeksisaadaan."

Alkuseurakunnan uskovien tie vei heidät kansan keskele. He olivat "kaiken kansan suosiossa". Aitoudellaan he voittivat muitakin mukaan.

Tämä on kirkkomme tie yhä. Kirkkoamme kutsutaankin kau- niisti kansankirkoksi.

Hermoin vuoren lähteet pulpuavat yhä kirkasta vettä Jordan virtaan. Siellä avautunut Kristuksen seurakunnan elämänlähde kumpuaa myös yhä Pietarin ja hänen uskonystäviensä parissa.

Kirkon tiedotuspalvelu.

TÄNÄ PÄIVÄNÄ

Jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.

Hb. 3: 7.

Jospa tietäisit sinäkin

TÄNÄ PÄIVÄNÄ

mikä rauhaasi sopii. Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu.

Luuk. 19: 43.

Anna meille

TÄNÄ PÄIVÄNÄ

meidän jokapäiväinen leipämme.

Matt. 6: 11.

TÄNÄ PÄIVÄNÄ

pitää sinun olla minun kanssani paratiisissa.

Luuk. 23: 43.

MAAILMAN PARAS AIKA

on nyt, sillä Herra sanoo: "Otol- lilla ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua aut- tanut."

MITÄ TARKOITTAVAT KASTEKUMMIT?

Kastekummeuden ajatus on vanha alkukirkon ajalta. Ensimmäisen kerran siitä mainitsee kirkkoisä Tertullianus noin vuoden 200 tienoilla jälkeen Kristuksen syntymän. Hän puhuu siitä yleisenä tapana, joten kastekummeus on häntä vanhempi. Se liittyi alkukirkon aikaan lähinnä lasten kastamiseen, joka taas oli jo apostolien aikana käytännössä. Sen todisteena on jo Uudessa Testamentissa kerrotut perhekasteet ja mm. kolmannella vuosisadalla elänyt kuuluisa raamatun tulkitsija Origenes, joka itse oli kastettu lapsena ja joka nimenomaan sanoi lasten kastamisen apostoliselta ajalta perityksi tavaksi.

Kastekummin latinankielinen nimitys oli sponsor. Se on sananmukaisesti suomennettuna takaa-ja. Kun kristittyjen vanhempien lapsi alkukirkon aikana tuotiin kasteelle, lukivat kummit lapsen puolesta uskontunnustuksen ja lupasivat vastata siitä, että lapsi sai kristillisen kasvatuksen. He toisin sanoen yhdessä vanhempien kanssa takasivat, että lapsi kasvaa arvokkaaksi seurakunnan jäseneksi. Kummina ei voinut olla äiti tai isä.

Tämä sama ajatus jatkui läpi koko keskiajan. Kastekummiksi pääsemisen edellytykseksi määrättiin, että hänen tuli, paitsi seurakunnan jäsenyyttä, olla nuhtetun ihmisen ja pystyvän ohjaamaan lasta, siis tuntea kristillisyyden perustot. Kummin tuli myös olla vähintään 14 vuoden ikäinen.

Kastekummeuden merkitys evankelisluterilaisessa kirkossa on pysynyt samana. Niinpä kansankirkomme kirkkolaissa on siitä lausuttu seuraavaa: 42. §. "Kastettaessa pitää muutamia henkilöitä olla kummeina saapuville, ei kuitenkaan muita kuin evankelisluterilaisen kirkon jäseniä, jotka ovat Herran pyhällä ehtoollisella käyneitä ja elämässään nuhteettomia. Kummit ovat papille ilmoitettavat, kun kastamista pyydetään".

Kastekummeuden ajatus on kau-

nis ja jalo. Kummit suostuvat yhdessä vanhempien kanssa tukemaan lapsen henkistä ja hengellistä kasvutusta. Kastekummina oleminen ei merkitse vain kasteen todistamista, vaan siihen sisältyy siveellinen tehtävä, seurata lapsen kehitystä täysi-ikäisyyteen saakka. Kastekummeuden merkityksen ymmärtävä kummi voi olla suureksi avuksi ja siunaukseksi niin lapselle kuin hänen vanhemmilleen. Kristitty kummi rukoilee kummilapsensa puolesta ja ohjaa häntä pyhille poluille. Hän voi olla kuin lapsen suojeluskeli tämän elämänsä taustalla.

Sen vuoksi on ymmärrettävissä, ettei kirkkoon kuulumaton voi toimia lapsen kummina. Myöskään ei ole sopivaa, että muihin kirkkokuntiin kuuluva ottaa osaltaan vastataksaan lapsen hengellisestä kasvutuksesta kansankirkkomme hengessä.

Sana kummi juontaa alkunsa germaanisista kielistä, lähinnä Ruotsista, jossa se tunnetaan muodoissa: gudfader, gudmoder, risti-isä, risti-äiti.

Matti A. Mustonen

Nuoren kodin herkimpiin juhliin kuuluu lapsen kastetilaisuus.

HARVINAISIA ETUNIMIÄ

Seurustelun lomassa kertoillaan varsinkin kastetilaisuuksissa huvittavia kertomuksia mielikuvituksellisista nimistä, joita on joskus annettu lapsille. Mitä näiden nimien antajilla on ollut mielessään jää meille tavallisesti arvailujen varaan. Nimet herättävät kuuli-joissa kuitenkin hilpeyttä, mutta omistajilleen useimmiten harmia ja hankaluutta.

Olemme poimineet Porin kirkonkirjoista muutamia tällaisia harvinaisia etunimiä:

Lapsen syntymästä ovat varmaan iloinneet ne vanhemmat, jotka antoivat pojalle nimen Tulipas. Eelis tai tytölle Taimi Terve. Johtain jännitystä lieene ollut niillä, joiden lapsesta tuli Varo Armas. Onkohan Toivo Voitto Kosto sitten täyttänyt vanhempiensa toivomuksen? Syntymähetken säästä kertonee tytön etunimi Tyyni Ilma. Ja Vietti Johannes kertonee vanhoista muistoista. Aina Aidyla- ja Sulo Vetrikki-nimet ilmaisevat muikalaisuuden harrastusta.

Kun v. 1945 annettiin etunimi-laki, ei sen mukaan saa antaa pojalle naisennimeä eikä tytölle miehenimeä, ei myöskään kielenvastusta tai muuten sopimatonta nimeä eikä nimeä, joka on ennestään sisarella tai veljellä. Etunimen voi muuttaa ainoastaan lääninhallituksen päätöksellä, eikä siis väittelemällä kummien tekemästä erehdyksestä.

KUOLEMMEKO KIIREESEEN

Syksyn kirjauutuuksia

Näin hätkähdyttävän nimen on saanut sveitsiläisen papin ja kirjailijan Walter Luthin juuri ilmestynyt kirja. Hänellä on vakavaa sanottavaa aikamme ihmiselle, joka kiireen sokaisemana unohtaa lepäämisen sekä lepopäivien pyhittämisen kallisarvoisen taidon.

Walter Lüthi ravistaa rohkeasti omiin ympyröihinsä rajoittuneen ihmisen ymmärtämään ihmiselämän todellisia arvoja. "Kuolemmeko kiireeseen" on herättänyt ansaittua mielenkiintoa, josta on todisteena kirjan eri maissa saavuttama suuri menekki.

Agricola-seuran pääsihteeri Uriel Kailon kirja *Sanan lähettäminen* — John Patersonin elämä ja työ — täydentää niiden teosten sarjaa, joita on julkaistu maamme historiaan liittyvien nimekkäiden miesten elämäntyöstä. Kirjoittaja piirtää kirjassaan eteemme monipuolisen ja värikkään kuvan skotlantilaisesta John Patersonista, joka aivan erityisellä tavalla on vaikuttanut maamme ja koko Pohjojan kirkkohistoriaan. Tekijä on kirjoittanut kirjan laajan arkistomateriaalin ja huolellisen tutkimuksen pohjalta. Kirjan arvoa lisää runsas, pääosiltaan Patersonin omalta ajalta peräisin oleva kuvitus.

Syksyn kirjauutuuksien joukossa on myös Berliinin kaupunkilähetysten johtajana toimivan Heinrich Giesenin nimi voimakkaasti esillä. *Sana sanalta* on hänen kirjoittamansa päivittäinen lukemisto, jossa on erityisesti valittujen raamatun kohtien johdolla lyhyt luku jokaiselle vuoden päivälle. Aivan erityistä painoa on tässä kirjassa pantu päivittäiselle rukoukselle. Giesenin tyyli on hänelle ominainen iskevää ja kohtikävyä. Aikamme ongelmat saavat hänen välityksellään kirkasta valoa Jumalan sanasta.

Heinrich Giesenin toimittama toinen uutuus *Kysyvä ei eksy* selvittää kristinuskon, kirkollisen elämän ja arkipäivän tärkeimpiä kysymyksiä. Kirja on syntynyt Saksan Evankelisten Kirkkopäivien laajan maallikkoliikkeen

työssä saatujen kokemusten tuloksena. Giesenin avustajina toimineet kirjaan laadittaessa useat pappeja ja maallikoita. "Kysyvä ei eksy" sisältää satoja kysymyksiä uskon ja elämän laajalla alueella sekä lyhyet ja ytimekkäät vastaukset niihin. Tällaisena se on jokaisen kristityn ja kirkoston kiinnostuneen oivallinen taskukirja.

Professori Esko Haapa on julkaissut tänä syksynä kaksikielisen raamatun lukijoita kiinnostavaa uutuutta. *Kristuksen tutkimatonta rikkaus* — Efesolaiskirjeen luku opas — on huomattava ja kauas odotettu lisä raamatunlukuopas sarjaan. Prof. Esko Haavan kirjoittamalla kirjalla on maailmanlaajaa kantavuutta sen tähden, että Efesolaiskirje on tällä hetkellä tutkimuskohteena kaikkialla luterilaisessa maailmassa. Tämä johtuu siitä, että Suomessa kesällä 1963 kokoontuvan luterilaisen maailmankokouksen aihe on otettu juuri tästä Paavalin kirjeestä.

Esko Haavan toinen uutuus on *Alusta alkaen* — Johdatus raamattuun. Raamattua lukevat ovat jatkaneet aikaa kaivanneet tarpeeks lyhyttä esitystä Pyhän Kirjan synnystä ja pääsisällöstä. Näiden asioiden tunteminenhan muodostaa kaiken Raamatun tutkimisen välttämättömän perustan. Prof. Esko Haapa on nyt laatinut tällaisen johdatus, jossa tekijällä ominaisella keskitetyllä tyyliä annetaan kuva Vanhan ja Uuden Testamentin kirjoista ja kirjoittajista. Samalla lukija saa selkeän kokonaiskuvan Pyhän Kirjan rikasta maailmasta.

Kirkon kalenteri 1963 ilmestyy jälleen tietorikkaana käsikirjana, joka sisältää monipuolista tietoutta kirkosta ja kirkollisesta elämästä. Kirkon kalenteri on hyödyllinen opaskirja jokaiselle seurakuntalaiselle ja kirkon työstä kiinnostuneelle. Kirkon kalenterissa on lyhyet henkilötiedot papeista, naisteologeista, diakonissaista ja kanttori-urkureista.

Kirjat ovat Suomen Kirkon Sisäisen Lähetysseuran ja Agricola-seuran kustantamia.

MITÄ KUULUU?

PIKKU-UUTISIA SEURAKUNNAN TAPAHTUMISTA

KUUROJEN PÄIVÄ

Syyskuun 16. päivää viettivät Porin seudun kuurot retkellä Merikarvian kirkkoon, missä oli ehtoolliskäynti. Iltapäivällä oltiin Nuortenniemessä, missä kuurojen piiripappi Eino Savisaari johti ohjelman suoritusta. Osanottajina oli noin sata kuuroa.

KYLÄSAAREN SEURAKUNTATALO

Vanha Kyläsaaren rukoushuone on syksyn kuluessa hajoitettu koska sen suuri ja kylmä sali ei sopinut enää nykyaikaisen seurakuntatyön tarpeisiin. Tilalle on valmistumassa uusi työkeskus jonka rakennussuunnitelman hyväksyi 25. p:nä huhtikuuta Porin kirkko-

valtuusto. Piirustukset on tehnyt rakennusmestari Aulis Kaseva. Sen mukaan tulee talon tilavuudeksi 1225 m². Seurakuntasaliin mahtuu toista sataa henkeä. Lisäksi rakennetaan kaksi kerhohuonetta ja vahtimestarin asunto, askarteluhuone, kellari, varasto, sauna ym.

MESSUKASUKKA PIHLAVAAN

Pihlavan seurakuntapiiri luovutti syyskuun 23. päivänä kirkolle vihreän messukasukun, jonka rovasi P. O. Ekko oli suunnitellut ja Porin Käsityötarpeisto valmistanut. Koristelu myötäili herättäjän juhlan alttarialuetta kolmea ristiä Golgatalla. Samasta kankaasta oli myös ehtoollismaljan peite ja vihittäessä käytettävä stola.

PYHÄKOULUKURSSIT

Yhdeksän vuoden tauon jälkeen oli kirkkoherranviraston kappeliin järjestetty lokakuun alussa neljän illan pyhäkoulukurssit, joita johti hiippakunnan pyhäkoulupastori Mikko Iskala. Osanottajia oli noin viisikymmentä. Myös Pyhäkoulu-yhdistyksen pastori Erkki Kaukora piti esitelmää ja oppilaat harjoitustunteja. Porin pyhäkoulu-työtä johtaa pastori Aatos Laiho.

REPOSAAREN HAUTAUSMAA

Lokakuun 4. päivänä suoritti asessori A. F. Salminen rovasti Viljo Lauron avustamana Reposaaren hautausmaan lisäalueen vihkimisen. Sen suuruus on 12x70 metriä ja lasketaan siihen mahtuvan 280 hautaa. Tilaisuudessa lau-

loi kirkkokuoro säveltäjä Väinö Haapalaisen johtamana.

NUORTEN KRISTILLINEN PIIRI 30-VUOTIAS

Pyhänpäivän ympärillä vietti Satakunnan Nuorten Kristillinen Piirijärjestö toimintansa 30-vuotisjuhlaa Keski-Porin kirkossa ja poikien ammattikoulussa.

Juhtapuheessaan Kirkon Nuorisoyhdistyksen puolesta Hanne Kauppinen piti työssä tärkeimpänä julistustoimintaa ja pienten työpiirien osuutta. Rovasti Unto Mo Aitio muisteli toimintaansa nuorisotyössä, pastori Paavo Tarna esitti piirijärjestön historiikin ja evankeliumiskouksissa puhui pastori Matti Koponen, teol. Veikko Takala ja sihteeri

MISSÄ MIEHET OVAT?

On varottava ilman muuta päätelemistä, että naiset olisivat seurakunnan tilaisuuksiin osallistumistaan vastaavassa suhteessa uskonnollisempia kuin miehet. Naisten osallistumiseen ehkä kiinnostuu helpommin myös muita motiiveja kuin miesten kohdalla. Monelle naiselle, varsinkin kotirouville tai yksinäisille vanhuksille, merkitsevät seurakunnan tilaisuudet myös esim. erityistä mahdollisuutta toisten ihmisten tapaamiseen ja yhteyden kokeamiseen. Näyttäisi siltä, että juuri seurakunnalliseen tilaisuuteen naimisissakin oleva nainen helposti lähtee yksinkin, mutta mies sen sijaan hyvin harvoin ilman vaimoaan!

Jos sitten kysymme, missä miehet ovat, voidaan ehkä vastata: katsomassa urheilukilpailuja, rakentamassa omakotitaloa, pesemässä autoa, lukemassa sanomalehteä tai dekkaria. Siis siellä, missä on aktiivisuutta ja toimintaa, ponnistelua ja tapahtumista, kilpailua ja jännitystä.

Kirkko ja Kaupunki-lehdestä

VAARALLISTA MAINONTAA

Suomalainen mainosmies tuntee vastuunsa. Tähän ajatukseen päädyttiin eräässä mainosmiesten neuvonpidossa pidetyssä esitelmässä.

Nykyisin mainonnan sivullinen tarkkailija tuskin voi varauksitta yhtyä tähän väkivallan.

Mainostetaanhan kieltämättä vahingollisia aineita. Englannin lääkärikollegion tutkimusraportin mukaan runsaasti tupakoivan keuhkosityöpävaara on 30-kertainen tupakoimattomaan verrattuna. Kuitenkin mainosmiehet pyrkivät löytämään toinen toistaan monivärisiä iskusanoja kehuakseen tiettyä savukelajin maasta taivaaseen.

Maamme voimassa oleva väkijumalaki pitää alkoholijuomien käyttöä niin vahingollisena, että se olisi supistettava mahdollisimman vähin. Kuitenkin väkijumalia sallitaan mainostaa ja mainosmiesten toimesta tällä alalla näytetään olevan kasvavaa. — Lääkäripäivät ovat varmoja siitä, että särkyväkkeitä viljellään terveyttä haittaavasti runsaasti. Kuitenkin lääkemainonta tyrkyttää niitä ihmisille varsin voimape-raisesti. — Tunteeko mainostaja vastuunsa silloin, kun ihmisä-

huokutellaan hankkimaan vahingollisia tarvikkeita?

Mainonnassa ei muillakaan aloilla pysytellä totuudenmukaisissa puitteissa. Elintarvikkeiden tarkastusviranomaisen käsityksen mukaan ei missään käytetä niin runsaasti ylisanoja ja liioittelua, kuin syöväiden ja juotavien mainonnassa. Pääkaupungin elokuateatterit kilpailevat siitä, miten mainoksissa häikäilemättömminkin voidaan käyttää rikoksia ja seksiä hyväksi. Esimerkkejä voisi jatkaa.

Mainonnasta on kehittynyt niin voimakkaasti ihmisten kulutustottumuksia ohjaava tekijä, että yhteiskunnan on korkea aika ryhtyä siitä säännöstelemään. Meillähän ei ole mainontaa koskevaa lakia, jossa määriteltäisiin, millaista mainontaa saa olla ja millaista se ei saa olla. Vähimmäisvaatimuksina sen periaatteelliseen sisältöön nähden tulisi olla, että hyödyllisten tarvikkeiden mainonnan tulee olla totuudenmukaista ja että vahingollisia tarvikkeita ei saa mainostaa.

Mainostajien omalta kannalta olisi vain eduksi, että mainostojen sallitut puitteet rajoitettaisiin yksilön ja yhteiskunnan

RIPPIKOULUAIKA

Porissa käy vuosittain rippikoulunsa yli tuhat nuorta. Keski-Porin seurakunnassa ilmoittautuvat pojat syyskuussa ja tytöt tammi-kuussa. On ilahduttavaa, että nuoret itse tahtovat käydä tämän elämälle perustaa antavan koulunsa jopa niin, että kirkosta eronneetkin haluavat tulla mukaan.

Miksi käydään sitten rippikoulua? Oppilaitoksen nimi ilmaisee jo kaksi tarkoitusta: Ensiksi on se koulu, jossa opitaan tuntemaan Raamatun sanan perusteella Jumalan tahto ja hänen pelastustönsä. Katkismukseen ja Kristinoppiin on tiivistetty kaikki se, mikä on kristitylle tarpeellista tietää. Toiseksi rippi-sana merkitsee henkilökohtaista Jumalan lähestymistä, syntisen ihmisen kasteamista armon piirissä. Tarjolla pitäänsä Jumalan sanaa asettaen nuoret Pyhän Hengen työn kohteiksi. Näin moni voi lukea

etujen vaatimiin puitteisiin. Tällöin ostava yleisö oppisi aikaa voittain entistä enemmän luottamaan mainontaan ja todella parhaiten palvelevat yritykset saavuttaisivat ansaitsemansa menestyksen. Kylväjä

hengellisen heräämisensä lähtökohdaksi juuri rippikoulun.

Kolmanneksi rippikoululla on myös seurakunnallinen tarkoitus. Ne, jotka ovat saaneet tietopuolista oppia, voidaan katsoa kristilliseen elämiseen taitoon soveliaiksi. Siksi rippikoulun käyneille annetaan oikeus Herran Pyhän Ehtoollisen nauttimiseen ja lapsen kummina oleminen. Kristillinen avioliitto voidaan solmia vain rippikoulun käyneiden kesken, kun on saavutettu 21 vuoden täysikäisyys. Alle sen iän on 18 vuotta täyttäneiden poikien ja 17 vuotta täyttäneiden tyttöjen avioliittoon meno sallittu vain vanhempien kirjallisella luvalla. Rippikoulun käynyt 21-vuotias on oikeutettu myös ottaa osaa seurakunnallisiin vaaleihin.

Nykyään sisällytetään rippikoulutukseen opillisen ja hengellisen puolen lisäksi myös seurakuntatietoisuutta. Itsestään selvää on, että rippikouluaikaan kuuluu ahkera kirkossa käynti. Kansakoulussa on jo tutustuttu Raamatun historiaan ja Vähään katekismukseen. Pyhäkoulu ja seurakunnallinen kerhotoiminta ovat myös osaltaan valmistamassa rippikoulun menestyksellistä käyntiä.

Kahden kauppa on totista totta

Nykyaikana, jolloin avioliiton solmijat ovat hyvin nuoria, unohtaan vastuu ja avioliittoon menneen kuin seikkailuun. Kyllä "kahden kauppa" on totisinta totta, jonka perustan pitäisi tietenkin olla luja — pysyvä, mutta valitettavasti usein ei ole juuri perustaa, koska ei tunneta vastuuta. Pakkoavioliitto "seisoo" aina huonolla perustalla, minkä lisäksi sitä horjuttavat monet muutkin seikat. Tätä lujaa perustaa pitäisi jo vanhempien kasvattaa lapsiin kodiin, sillä onhan se lähin esimerkki nuorta kotia rakennettaessa. Ah, riitaiset ja myös kiireiset kodit eivät ole esimerkillisiä, ja lapset ikään kuin pakenevat nuorina avioliittoon, joka jo 1—2 vuoden kuluttua alkaa rakoilla.

Usein myös hyvin itsekäät motivoituneet nuoria naimisiin. Halutaan päästä kodin holhouksesta ja halutaan käyttää vapaa-aikaa siten kuin halutaan. Myös tällöin unohtetaan vastuu ja pian huomataan oltavan umpikujassa.

VANHEMMALLA IÄLLÄ solmitut avioliitot ovat jotenkin lujempia, koska on enemmän harkintaa, mutta tällöin tulevat esille mukautumisvaikeudet. Kummallakin on omat tottumuksensa, joista on vai-

kea luopua. Eritoten varttuneempien kesken solmituissa avioliitoissa jompi kumpi haluaa muuttaa puolisonsa itsensä kaltaiseksi, mikä helposti pilaa onnistuneesti alkaneen yhteisen taipaleen.

ALKOHOLISMI RIKKOO nykyisin yhä useampia koteja, ja tällaiset tapaukset ovat vaikeimmin hoidettavissa ja tuovat muassaan myös taloudellisia vaikeuksia. Myös erilaiset uskonnolliset ja poliittiset kysymykset saattavat aiheuttaa välien kiristymisen, sillä ei huomata antaa arvoa "mielipiteidenvapaudelle". Ihanteellisinta tietenkin olisi, jos kummankin aviopuolison mielipiteet olisivat edellä mainituissa asioissa samat, mutta silläkin voi tietenkin olla omat haittansa.

Hyvin usein tulee avioliittoneuvolaan väsyneitä perheenäitejä, jotka huonolla menestyksellä yrittävät hajottaa aikansa kodin, lasten, miehen ja toimensa kesken. Kohonneen elintason mukana ihmisten vaatimukset ovat jatkuvasti lisääntyneet, mutta mistään ei haluttaisi luopua tai edes tinkiä. Jatkuvassa paineessa ansioit ennen pitkää menettää tietenkin hermonsa, ja siitä saavat kärsiä sekä koti, työ, lapset että

mies. Juuri lasten vuoksi täytyisi pystyä tinkimään ja äidin pitäisi saada olla kotona. Jälkeenpäin voidaan helposti havaita esim. lasten kasvatuksessa tapahtuneet virheet, mutta niiden korjaaminen on mahdotonta.

PERHEENÄIDIN LOMA on yhtä tärkeä kuin muidenkin ihmisten, ja järjestämällä aina kotona touhuavalle äidille muutaman viikon vapaa-aikaa voitetaan paljon.

Avioliiton satamaan purjehtineet nuoret naiset muuttuvat usein

niin piittaamattomiksi, että koko yhteisen liiton onni tulee ennen pitkää kyseenalaiseksi. Huolehtiminen esim. ulkomuodosta on avioliitossa yhtä tärkeä kuin seurusteluajanakin, sillä käsitettävistä syistä mies mielellään katselee siistiä vaimoa siistissä kodissa. Avioliiton pitäisi tietenkin säilyttää naisellinen salaperäisyytensä, sillä sehän on vain omiaan lisäämään miehen mielenkiintoa.

Läakel. lis. Salme Parvion esitelmistä Porissa toukok. 5. pnä.

Joko teidän lapsenne ovat seurakunnan pyhäkoulussa oppimassa kristillisen elämän tietä?

KIIRE

Kaikki hätäinen kiirehtiminen on pohjimmaltaan epäuskoa. Niissä harvoissa Uuden Testamentin kohdissa, joissa puhutaan kiireestä, on kysymyksessä ilosanoman viejän kiire. Joka uskoo Jumalaan, sen ei tarvitse olla hätäinen ja levoton, sillä Jumalan sana antaa sydämeen rauhan.

Reino Salo

Katso, nyt on otollinen aika.
Katso, nyt on pelastuksen päivä.

II Kor. 6:2.

Veikko Tenkanen ja Martin Ruponen. Jumalanpalveluksessa saarnasi kansanopiston johtaja Oskari Antola. Musiikkipuolesta huolehti Porin seurakuntien kitarakuoro Liisa Ylisen johdolla ja vieraana esiintyi tihrehtööri Toivo Lankisen johtama Urjalan seurakuntapöytäsoittokunta.

PERHEKASVATUSPÄIVÄT

Lokakuun 27. ja 28. päivinä oli seurakunnan naistoimikunta järjestänyt Porin yhteislyseoon perhekäsivatuspäivät. Psykiatri, tohtori Reino Huttunen puhui alkoholismista koko perheen yhteisenä ongelmana. Perheineuvonnassa tarvitsevat apua milloin aviopuolisot, milloin lapset, mutta kriisi koskee kaikkia. Pastorit Matti Joensuu ja

Esko Rahkiola selvittelivät niitä vaikeuksia, jotka ovat ilmenneet avioliittoneuvonnassa. Porinkin tarvittaisiin avioliittoneuvola.

VAJAAMIELISHOITAJIA PORISTA

Porin Diakonissalaitoksesta valmistui 18 naista ja 2 miestä vajaa-mielishoitajiksi neljännenä kursilta. Hoivakodin juhlaa vietettiin 2.—3. päivinä marraskuuta Länsi-Porin kirkossa ja diakonissalaitoksessa. Todistukset jakoi hoivakodin johtaja maisteri Antti-Veikko Perheentupa ja rovasti Antti Perheentupa kertoi muistojaan kodin perustamisvaikeuksista. Diakonissalaitoksen johtaja teol. lis. Veikko Takala saarnasi juhla-jumalanpalveluksessa.

UUSIA VIRKOJA

Kokouksessaan 15. p. marraskuuta päätti kirkkovaltuusto perustaa seuraavat uudet virat: Teljän seurakuntaan virallisen apulaisen toimi, toisen poikatyönohjaajan ja toisen tyttötyönohjaajan virka. Keski-Porin seurakuntaan toisen diakonissan, toisen poika- ja toisen tyttötyön ohjaajan virat. Länsi-Poriin poikatyönohjaajan ja Pihlavan tyttötyönohjaajan virat. Näitten virkojen hoitajat voivat koulutuksensa perusteella osallistua myös pyhäkoulun pitoon.

MUUTOKIRJAMAKSUJA

ei enää peritä Porin seurakuntien sisäisessä muuttoliikkeessä lukuunottamatta Reposaaressa seurakuntaa.

RAAMATUN MAIDEN LÖYDÖT

Professori Aarre Lauha esitelmöi lokak. 11. p. Porin lyseossa kolmesta viime aikoina tehdystä löydöstä, jotka valaisevat ja vahvistavat Raamatun kertomukset historiallisiksi.

Tunnetuin niistä on Qumam luolista löydetty essealaismunkkien pergamenttilöydö, jossa mm. on Jesajan kirja sanasta sanaan samantapaisena kuin meillä. Nämä kirjoitukset ovat ajanlaskumme alulta. Toinen on 1700 e. Kr. Hammurabin ajalta Marin rajavartiokaupungin savitauluarkisto, jota säilytetään Pariisin Louvressa. Ja kolmas foinikialaisen Ugarit kaupungin äännekirjaimin nuolenpäimerkein tehty kirjasto vuosilta 1500—1200 e. Kr.

Esitelmöitsijä osoitti, miten vaikea oli profeettojen taistelu pakannallista monijumalaisuutta vastaan.

RAJANTARKISTUS

Isojoen rannan ja Varvourinjuovan vaiheilla asuvat ovat tehneet aloitteen Keski-Porin ja Teljän seurakuntien rajan tarkistuksesta, koska mainituilta alueilta ei ole kulkuyhteyksiä etelään päin. Toimikuntaan kuuluvat kirkkovaltuusmies Eero Salokangas, taloudenhoitaja Paavo Solimo, pastori Aatos Laiho ja taloudenhoitaja Paavo Yrjölä, jälkimmäinen koonkutsujana.

"SAARNAA EI SAA KOHDISTAA KETÄÄN VASTAAN"

Jugoslaviassa syyskuussa pidetyssä luterilaisten vähemmistö-kirkkojen konferenssissa tulivat osanottajat, 65 kirkonjohtajaa ja pappia Itä- ja Länsi-Euroopasta, siihen tulokseen, että sotaa, rauhaa ja poliittisia kysymyksiä käsittelevät saarnat ovat paikallaan toisinaan, mutta että niistä ei pidä tehdä sääntöä.

Keskustelua edeltäneessä alustuksessa jugoslavalainen toht. Jan Michailko kehotti saarnaajia muistamaan, että saarna on todistus Jumalan rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan eikä sitä pidä "kohdistaa ketään vastaan". Hän korosti tämän merkitsevän, ettei saarna saa olla kielteinen eikä pooleminen. "Jumala ei tarvitse puolustajia eikä kansanyllyttäjiä vaan todistajia."

Kansojen väliset sodat ovat syntyneet seurasta kuten ihmisen sisäiset ristiriidatkin, korostettiin alus-

KRISTILLINEN YHTEYS

"Olemme sisaria ja veljiä Kristuksen kautta. Sitä olisi usein muistettava. Kristuksessa on myös kristillinen yhteys todellisuutta, ei jokin kaukainen haavekuva. Ylpeinä ja vaativalisina me usein etsimme muilta täydellisyyttä yhteiselämässä, ja syyttämisen ja tuomion henki särkee silloin yhteisen elämän. Oikea tie aukeaa, kun opimme kiittämään Jumalaa siitä, että hän on rakentanut yhteyden Kristuksessa. Kiitämme niistä sisarista ja veljistä, jotka ovat ottaneet Jumalan armokutsun vastaan ja elävät hänen lupauksistaan. Tällöin yhteiselämä aukeaa lahjana, ei vaatimuksena. Pienistä aluista iloitetaan. Viat ja puutteet painavat esirukoukseen.

Veikko Takala

tusta seuranneesta keskustelusta. Käsitellessään sodan syntyä kristillisen saarnan tulisi osoittaa Kristusta, joka on meidän rauhamme. — LML.

MINKÄLAINEN ON HYVÄ OPETTAJA?

Millainen on hyvä opettaja? Kaikilla meillä, jotka olemme koulunpenkkiä joskus kuluttaneet, on tusta asiasta omakohtaisia kokemuksiain perustuvia mielipiteitä. Mutta mitä sanoo opettaja itse, mitä sanoo sellainen ihminen, joka vuosikymmenet on nähnyt yhä uusien oppilasjoukkojen arkoina ja ujoina tulevan sisään koulunportista, istuvan määrävuolet koulunpenkillä ja astuvan sitten jo nuorukaisiksi ja neitosiksi varttuneina ulos elämään? "Hyvä opettaja ei tärkeille, ei asetu korkealle korokkeelle oppilaittensa edessä, mutta ei myöskään makeille eikä ole liian tuttavallinen. Hän ottaa tehtävänsä vakavasti ja yrittää, todella yrittää tehdä jotain oppilaan hyväksi. 'Leipäpapilla' ei ole menestystä koulussakaan, sellaisen 'haistavat' oppilaat jo kaukaa."

Eino Salmenperä

TÄMÄ ON SE SANOMA,

JOS ME VALKEUDESSA VAELLAMME

JOS ME TUNNUSTAMME SYNTIMME

jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme; että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä.

niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. I Joh. 1; 5—9.

KIRKKO IÄISYYDEN TODISTAJANA MUUTTUVAN AJAN KESKELLÄ

Schaumanin kirkkolaki oli perusteltua Suomen ev.lut. kirkon jäseniä koskeva ja heidän uskonnollisia tarpeitaan palveleva. Nykyisen teologisen käsityksen mukaan kirkko sen sijaan on luonteeltaan evankeliumia levittävä ja koko ajan ulospäin suuntautunut.

On päästävä selville siitä, auttaako kirkon kulloinenkin järjestysmuoto evankeliumin esteetöntä pääsyä vaikuttamaan uskoa ihmisyydämissä. Kirkkomme tunnustuksen mukaan kirkon yleistä järjestystä ja työskentelytapoja on kehitettävä tämän kirkon perustarvikkeen mukaisesti. Jokin kirkkojärjestys, joka aikanaan on ollut tarkoituksenmukainen, saattaa toisenlaisessa yhteiskunnallisessa tilanteessa olla evankeliumin esteenä.

Kirkon tehtävästä johtuu, että sen on aina uudelleen oltava valmis selvittämään oma tilanteensa, tutkimaan, onko se todellinen, omalle itselleen elämästä kirvoitettu ja aidosti lähestyttäväänsä suorittava Kristuksen kirkko, ovatko sen varojen käyttö, hallinto, työntekijöiden koulutus, työmenetelmät omiaan juuri käsillä olevassa ajankohdassa edistämään evankeliumin saattamista kaikkien omistettavaksi.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon on tarkoin tutkittava, miten se muuttumattomalle

evankeliumille ja menneitten sukupolvien perinnölle uskollisena parhaiten voisi muuttuneissa olosuhteissa kutsumuksensa täyttää.

KAUPUNKIASUTUS

Kaupunkimaistuminen on kaikkialla ollut teollistumisen kaikkein keskeisimpiä ilmiöitä. Kaupunkien väkiluvun kasvu tosin on alkanut aikaisemmin, mutta on tullut entistä nopeamaksi toisen maailmansodan jälkeen kaikkialla maailmassa. Suomessakin kaupunkimainen väestö on jatkuvasti lisääntynyt. Vielä vuosisadan alussa ei kaikissa Suomen kaupungeissa yhteensä asunut enempää kuin 333.000 henkeä, mikä vuonna 1920 oli kohonnut 507.000:een.

Porin väkiluku esim. on lisääntynyt seuraavasti: 1870—6.959 henkeä, 1900 — 14.917 henkeä, 1920 — 16.730 henkeä, 1940 — 21.612 henkeä ja 1960 — 54.024 henkeä.

Ongelmallisin kirkon työn kannalta on kuitenkin se ikäkausi, joka on nuoruusvuosien ja alkavan vanhuusiän välillä, jolloin ihminen aktiivisesti suorittaa elämäntehtävänsä. Nuoruusvuosien jälkeen katoaa valtaosalta ihmisiä läheisempi yhteys seurakuntaan. Jo rippikoulu ja konfirmaatio merkitsevät monille jatkuvan kosketuksen katkeamista.

Erityisesti yhteyden puute

Syksyiset pappeinkokoukset ovat kiinnittäneet vakavaa huomiota niihin olosuhteisiin, joihin on jouduttu koko yhteiskuntarakenteen muuttuessa viime vuosina. On kyselyt miten ymmärrettäisiin oikein tämä tilanne ja miten kehitettäisiin työmuotoja ihmisten palvelemiseen Jumalan luo johdattamisen kallisarvoisessa tehtävässä. Tämän keskustelun pohjaksi ilmestyi ns. Heikki Variksen komitean mietintö "Kirkko muuttuvassa yhteiskunnassa", josta seuraavassa esitellään muutamia otteita.

nuoriin aviopareihin ja parhaassa iässä oleviin miehiin näyttää olevan varsin yleistä. Eräissä seurakunnissa on tosin olemassa nuorten parien ryhmä tai perhekerho, mutta tätä on pidettävä pikemminkin poikkeuksena kuin yleisenä ilmiönä. Yleisempää on, että seurakunnassa toimii miestenpiirejä tai naistenpiirejä, mutta ainakin miestenpiirien jäsenet lienevät useimmissa tapauksissa yli keski-ikäisiä olevia.

Kaupunkimainen väestöraenne poikkeaa monessa suhteessa maalaisesta. Kaupungit ovat erityisesti naisvaltaisia, sillä niiden maaseutua monipuolisemmat työmarkkinat avaavat naisille monenlaisia toimeentulon mahdollisuuksia. Parhaassa työiässä olevia onkin kaupunkiväestössä suhteellisen runsaasti. Vaikka avioutuminen tästä johtuen on vilkasta kaupunkiväestössä, on toisaalta paljon yksin asuvia. Pääkaupungissa yksin asuvia naisia on yli 30000. Yksinäisyys ja irrallisuus onkin eräs suurkaupunkielämään liittyvistä vaikeista ongelmista.

Kun kaupungit toisen maailmansodan jälkeisenä aikana ovat nopeasti kasvaneet, ne ovat samalla tulleet uuteen kehitysvaiheeseen. Kaupunkiasutus on työntynyt vanhan asemakaava-alueen ja kivikaupungin ulkopuolelle. Nuoria koteja on perustettu erityisesti uusiin asumälähiöihin, joissa naapurussuhteet pääsevät paremmin kehittymään ja joissa edellytykset uusien seurakuntien perustamiselle ovat toiset kuin kivikaupungin vanhalla yhteisöllä alueella.

SEURAKUNNAN OTE

Kaupungeissa, kaupaloissa ja maalaispitäjien teollisuuskeskuksissa seurakunnan tulisi ottaa huomioon entistä enemmän ne erikoiset olosuhteet, jotka ovat eri asuma-alueille ominaisia, jotta seurakunta riittävän varhain voisi saada kiinteän otteen uusiin alueisiin ja niiden asukkaisiin. Tutkimus osoittaa selvästi, että seurakunta-aktiivisuus on vähäisintä juuri uusissa väestökeskuksissa ja asumälähiöissä. Eräissä seurakunnissa on saatu myönteisiä kokemuksia siitä, että pieniäkin työpisteitä perustamalla varsinainen seurakuntatyö on saatu alkuun.

Ei ole ilman muuta selvää, että seurakunnat nykyisellään antavat tähän tukea parhaalla mahdollisella tavalla. Esteenä voi olla sekin, ettei riittävästi tunneta tilannetta ja että ihminen, johon pyritään, on otettu menneestä yhteiskunnasta, jonka kodit jo ovat jättäneet taakseen. Milloin kuitenkin päästään kosketukseen nykyajan kotien kanssa ja lähestytään niitä myönteisessä hengessä, voidaan panna merkille, että löytyy uusia yhteyden ja palvelemisen muotoja.

Kaupunkimaiselle elämänuodolle ominainen mielipiteiden

moninaisuus ja elämäntarkoituksen pirstoutuminen kuvastuvat myös suhteissa kirkkoon. Voimakkaammin kuin maaseudulla ihmisten suhtautuminen kaupungeissa vaihtelee myönteisestä asennoitumisesta ja säännöllisestä osallistumisesta seurakunnan toimintaan aina jyrkän kielteiseen suhtautumiseen, laajojen piirien eläessä passiivisessa välinpitämättömyydessä. Myös mielipiteet kirkollisista ja uskonnollisista kysymyksistä hajaantuvat paljon enemmän kuin maaseudulla.

VALINPITAMATTOMUUS

Henkisen taistelun tilalle on laajoissa piireissä tullut välinpitämättömyyttä ja aatteellista epämääräisyyttä, jota 1900-luvulla kaupunkimaisen kulttuurin piirissä on todettavissa enemmänkin monista muista, pitemmälle teollistuneista protestanttisista maista.

Perinteisiin sidotun yhtenäiskulttuurin heikkenemistä on seurannut käsitteiden löystyminen. Mikä tiettyssä piirissä on kiellettyä, näyttää jossakin toisessa olevan sallittua, jopa luonnollista. Tämä ilmenee selvästi siinä, miten eri piireissä suhtaudutaan avioliiton ristiriitisiin ja monenlaisiin kasvatusongelmiin. Tätä samaa osoittaa omaisuusrikosten huolestuttava lisääntyminen erityisesti nuorena sukupolvea, vaikka elintaso on kohoamassa ja puute väistymässä.

Kirkollisten toimitusten yhteydessä seurakunta kohtaa varsin laajat piirit, mutta muu yhteys on jäänyt joko satunnaiseksi tai kokonaan katkenut. Kirkko nähdään ulkopuolisena laitoksena, yhteiskunnallisena virastona, joka on auki määrätunteina. Kirkon yhteys ihmisiin on sehsijaan paremmin säilynyt pienissä seurakunnissa ja niillä alueilla, joilla vanha perinne tai hengellisten liikkeiden vaikutus on vielä tuntuva.

MITÄ TEHDÄ?

Seurakunnassa tulisi todellisen lähetysnäkömyksen päästytötä läpäiseväksi. Seurakunta ei ole itsetarkoitettu vaan se on maailmaan lähetetty. Tässä lähetystehtävässä sen on oltava uskollinen lähettäjälleen ja samalla valmis kuuntelemaan ihmisiä sekä herkkä niille vetouksille, joita sille esitetään.

Toiseksi: seurakunnassa tarvitaan jatkuvaa työtapojen ja ajankäytön pohtimista. Erityisesti se koskee papistoa, mutta myös muita seurakunnan työn tekijöitä sekä työstä vastuussa olevia elimiä. On oltava valmiina jättämään sellaista, mikä enää palvele muuttuneissa oloissa ja ottamaan käyttöön työskentelytapoja, jotka paremmin vastaavat nykyisen ajankohdan vaatimuksia. Tässä tarkoituksessa tarvitaan myöskin työn jaon tarkistusta. Sitä ei olisi suoritettava vain seurakunnan perinteisten työalojen mukaan vaan ajatellen myös niitä uusia yhteisöjä, joissa ihmiset elävät työpaikkoja, ammatillisia järjestöjä, jne. Uusiin yrityksiin seurakunnan olisi vuosittain varattava tähänastista enemmän varoja. Olisi hyödyllistä tutkia nykyisten työtapojen tarkoituksenmukaisuutta sekä papiston ja muiden seurakuntatyöntekijöiden ajankäyttöä. Siten voitaisiin ainakin jossakin määrin päästä epämääräisistä arveluista todellisuuspohjaiseen työn arviointiin. Nykyaikaisesta työntutkimuksesta olisi hyötyä myös seurakuntatyön suunnitteluun.

Uusina palvelemisen teinehdotetaan seurakunnan kosketusta muihin järjestöihin ja niihin ihmisiin joita eivät muut tavoita. Seurakunnan olisi tarjottava sopivaa käyttöä vapaaajalle, keskustelua pienissä ryhmäissä, sielunhoitoa ja koulutusta seurakunnalliseen palvelutoimintaan.

Pappeihin kohdistuvaa painetta on edelleen ollut lisäämässä se, että tehtävät ovat varsin voimakkaasti keskittyneet heidän käsiinsä. Monissa seurakunnissa on näkymänä se, että pappi on ylikuormitettu ja muut seurakunnan jäsenet ovat passiivisia tai eivät tiedä mitä tekisivät. Vaikka viime vuosina on paljon puhuttu maallikoiden vastuusta, toistaiseksi ei vielä ole riittäviä tuloksia näkyvissä. Kun työmuodot seurakunnissa moninaistuvat, kuten on tapahtunut viimeksi kuluneina vuosina, papiston on enää mahdotonta hallita kaikkea ja olla kaikessa mukana.

PAPPI PARKA

Erään ranskankielisen lehden mietteitä ja toteamuksia, mitä papeista ajatellaan.

Jos pappi on vilkas, niin hän on hermostunut. Jos hän on rauhallinen ja tyyni, on hän voimaton.

Jos pappi on harmaatukkainen, on hän liian vanha. Jos hän on nuori, puuttuu häneltä kokemusta.

Jos pappi yrittää uudistuksia, hän on vallankumouksellinen, mutta jos hän pitää kiinni perinteistä, niin hän on vailla aloituskyyä.

Jos pappi saarnaa konseptit kädessä, on hän pitkäväteinen, ellei hänellä ole konseptia, hän on pintapuolinen.

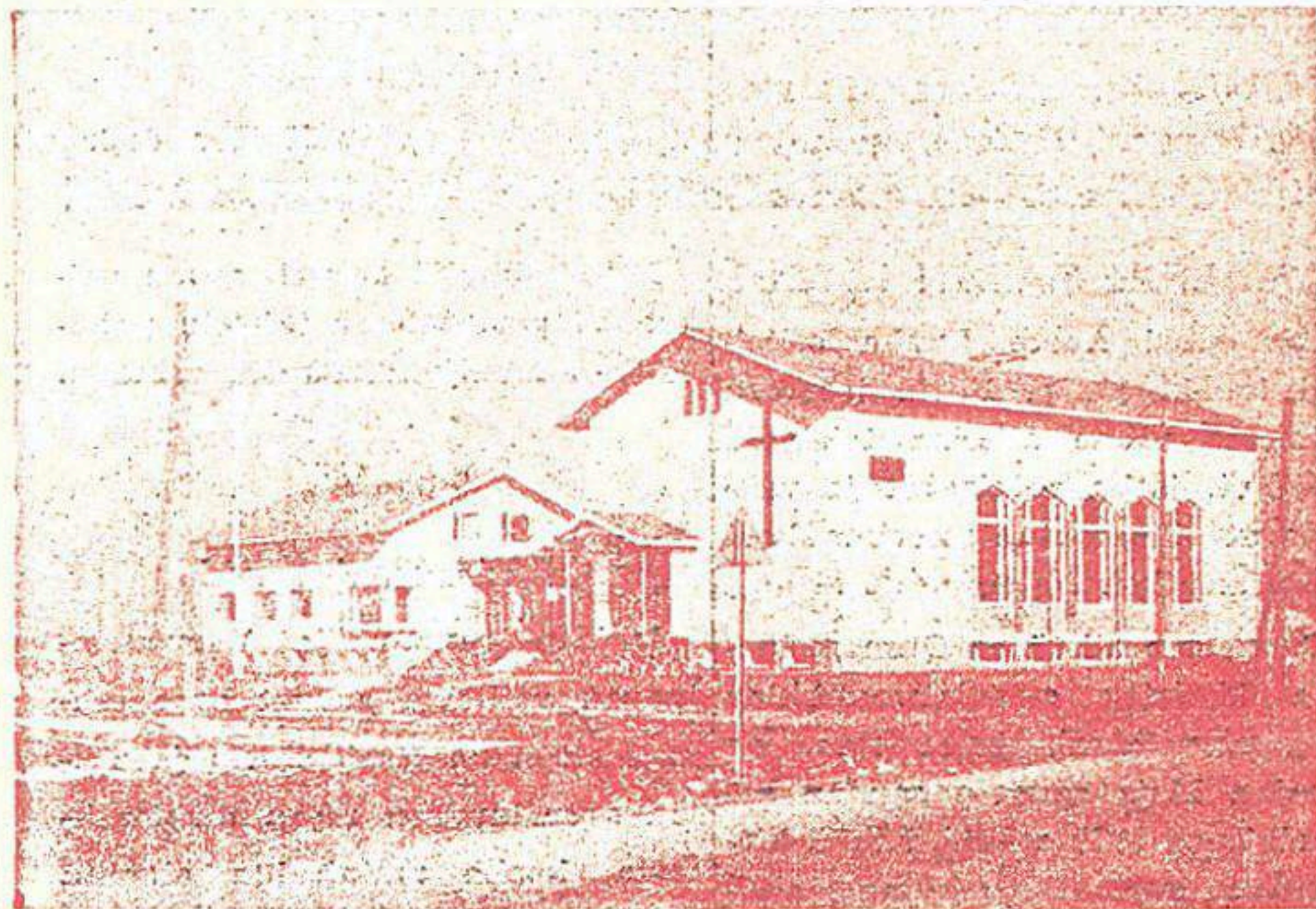
Jos pappi saarnatessaan elittää ja viittoilee, hän on näyttelijä, ellei hän niin tee, on hän kuin mikäkin puupökölö.

Jos pappi korottaa ääntään, niin hän huutaa, ellei hän niin tee, hän on yksitoikkoinen.

Jos pappi pysyy kotonaan työskennelläkseen, tekisi hän viisaammin, kun kulkisi seurakuntalaisten luona. Mutta jos hänet tapaa kadulla, olisi parempi, että hän kävelyretken sijasta pysyisi kotonaan saarnaansa valmistamassa.

Jos pappi käy niiden seurakuntalaisten kodeissa, jotka eivät käy kirkossa, hän on "poliisi". Jos pappi käy köyhien luona, hän on demagogi, mutta jos hän vierailee rikkaiden luona, niin hän hännystelee yläluokkaa tai on ehkäpä vallan kapitalisti.

Le Message evangelique (Evankeliumin sanoma)

Teljån seurakunnan väliaikainen kirkko Väinölässä.

PORIN TELJÄN SEURAKUNTA ALKAA VUODEN 1963 ALUSSA

Keski-Porin seurakunta jäi Länsi-Porin ja Pihlavan irtautumisen jälkeen vielä sangen suureksi (yli 46.000 henkeä). Siksi tuomiokapituli ehdotti ja valtioneuvosto määräsi seurakunnan jaettavaksi niin, että Itsenäisyydenkatu rajana muodostetaan seurakunnan eteläosasta Porin Teljä-niminen seurakunta tammik. 1. päivästä 1963 alkaen.

Jaosta on johtunut koko Porin kirkollisen elämän alalla seuraavat käytännölliset muutokset:

Uuden seurakunnan väestöstä on tehty kortisto osoitetömistön antamien tietojen ja entisten kirkonkirjamerkintöjen mukaan.

Teljån seurakunnan papiston muodostaa valittava kirkkohera, kappalainen (pastori Aatos Laiho) ja virallinen apulainen sekä nuorisopappi. Jälkimmäinen yhteisenä Keski-Porin kanssa. Seurakunnassa tulee olemaan myös diakonissa ja nuorisotyöntekijöitä.

Väliaikaisena kirkkona käytetään Väinölän seurakuntatalon kirkkosalia. Kirkkoheranvirasto tulee olemaan yhdesä Keski-Porin kirkkoheranviraston kanssa edelleen Hallituskatu 9:ssä.

Suuri ahtaus yhteisessä kirkkoherranvirastossa ja myös Pihlavan ja Länsi-Porin seurakuntalaisten toivomukset aiheuttavat mainittujen kirkkoherranvirastojen siirtämisen Pihlavan ja Länsi-Porin kirkkojen yhteyteen. Siellä tulee kirkkoherrojen apuna olemaan osapäivätyöllinen kanslia-apulainen. Virkatodistuksia näistä seurakunnista saa siis vain niiden seurakuntien olemassaolajalta. Mikäli sukuselvityksiä vanhemmalta ajalta tarvitaan, on ne hankittava Keski-Porin kirkkoherranvirastosta, joka tulee hoitamaan vanhaa arkistoa.

Uusien kirkkoherranvirastojen aukioloajat tulevat myötällemään entisiä aikoja, mutta niistä ilmoitetaan tarkemmin päivälehdissä.

KIRKKO PORISSA

EVANKELIOIVA KIRKKO SAATTAA IHMISET OSALLISIKSI PELASTUKSESTA

Evankelioimisen pakko syntyy silloin, kun ihmiset löytävät pelastuksen Kristuksessa, he havaitsevat olevansa jäseniä yhteisössä, jonka kutsumukseksi on julistaa hänen evankeliumiaan. Kuuliaisuus on seurausta kääntymyksestä. Evankeliumi ja ihminen ovat tarkoitettut toisilleen ja kuuluvat yhteen.

Evankelioiminen on ihmisen ratkaisevaa saattamista evankeliumin eteen Jeesuksessa Kristuksessa, jotta he uskoisivat häneen ja löytäisivät uskon kautta pelastuksen hänen palveluksessaan.

Kristitty ei todista vain suullaan vaan koko elämällänsä ja työllään. Pelastustyön päämääränä on rauhan lahja, "shalom" in pystyttäminen. Tällä sanalla ilmaistaan pelastustyön laajasuuntainen merkitys koko elämälle. Shalom merkitsee, että Jumalan ja ihmisen välille on aikaansaatu rauha sovituksessa. Se merkitsee myös, että ihmisen ja hänen lähimmäisensä välille on aikaansaatu rauha, ja sitä, että ihminen on saanut rauhan itsensä kanssa.

Eräänä ongelmana on, kuinka osamme esittää Kristuksen sellaisin käsittein ja ilmaisukeinoin, jotka merkitsevät jotain toiselle. Liian paljon suoritetaan evankelioimistyötä sellaisin ajattelumuodoin jotka ovat käsittämättömiä ihmiselle, joka tarvitsee Kristuksen pelastusta, mutta on kirkon vaikutuspiirin ulkopuolella.

Usein kysytään, millä oikeudella evankelista tunkeutuu toisen ihmisen elämään ja mikä on evankelioimisen arvovalta. Kirkon evankelioimisvaltuus on peräisin Kristuksen ja hänen Henkensä arvovallasta. Evankelioimisen välttämättömyys johtuu evankeliumin luonteesta ja sisällöstä ja sen arvovalta on siinä kaikkien uskovien tunnustuksessa, että Kristus on ottanut heidät omikseen juuri sitä varten, että heistä tulisi hänen todistajiaan. Kristuksen rakkaus pakottaa. Juuri tämä pakko muodostaa arvovalan tunkeutua toisen elämään. Jumala on puuttunut asiaan eikä kristitty voi menetellä toisin. Elämä johon kaikkia kutsutaan, on elämää Pyhässä Hengessä ja kuuliaisuutta Jeesuksen Kristuksen pelastavalle herruudelle.

Jeesus on totuuden Herra. Hän saapuu ihmisten luo totuuden opettajana, totuuden todistajana ja itse totuutena. Kukaan ei voi pidättää totuutta itsellään. Se kuuluu kaikille ihmisille. Jeesus on rakkauden Herra. Jos kieltäydytään levittäjästä hänen rakkautensa piiriä, kielletään hänen herruutensa ja pelastustyönsä, Jeesus on ajan Herra. Siksi ihmisille annettu aika ei ole heidän omaansa. Se on annettu evankeliumin edistämiseksi. Kysytään myös kirkon vakuuksia, jotka ovat todistuksena siitä, että sillä todella on valta kutsua ihmisiä kuuliaisuuteen Jeesukselle Kristukselle.

Evankelistan työn todisteena on kirkko. Evankelistan vakuutena on, mitä kirkko on. Kirkon tunnusmerkit ovat valtuutus evankelistan työhön. Ne ovat yksi, pyhä, yleinen ja apostolinen. Nämä tukevat evankelistan palvelusvirkaa. Kirkko on yksi, koska ei ole muuta nimeä kuin Jeesuksen nimi, jossa ihmiset pelastuivat. Kirkko on pyhä. Kirkon pyhyys on sen Herran pyhyyttä. Ihmiset ovat

Tämä otsikko on Kirkkojen Maailmanneuvoston valmistaamalla esityksellä kirkon ja kristityn evankelioimistehtävästä. Sen on suomeksi toimittanut ja johdannolla varustanut Seppo A. Teinonen. Evankelioimisen selvittelylle on ratkaisevaa sen raamatullisen ja teologisen merkityksen ja sisällön tutkiminen. Kysymys evankelioimisesta jäsentyy kirkon kokonaistehtävän yhteyteen. Kirkon lähetystehtävän, joka on seurausta Kristuksen omasta lähetyksestä, katsotaan tapahtuvan kolmella tavalla, jotka ovat todistus (kerygma), palvelu (diakonia) ja ykseys eli yhteys (koinonia).

siitä osallisia. Kirkko on yleinen, koska se on perustettu kaikkia ihmisiä varten. Kirkko on apostolinen. Se merkitsee, että Jumala on lähettänyt sen tiettyyn tehtävään maailmassa ja että tämä lähetys on keskeytymättä jatkunut kautta aikojen. Kirkkojen evankelioimistyö on suuressa määrin menettänyt uskottavuustakeensa. Kristittyä kutsutaan senvuoksi parannukseen. Heidän tulee saapua Kristuksen, Palvelijan, luo ja saada häneltä hänen oma selvästi erottuva muotonsa.

Evankelistan kiusauksena saattaa olla, että hän suosittelee evankeliumia siksi, että siitä on hyötyä.

Vain silloin, kun ihmiset ilman houkutusta ja todisteluja uskovat evankeliumin, he löytävät tosi vapautensa ihmisinä.

Kristityn elämässä on luonnollisesti siunauksia, mutta ne eivät ole uskon syitä. On puhuttava siitä, että evankeliumi on muuttanut ihmisen koko tilanteen. Evankeliumi palauttaa ihmiselle hänen arvonsa, määrittelee hänen velvollisuutensa, mutta määrää myös hänen kohtalonsa. Evankeliumi ei muuta ihmisen asennetta kuolemaan, vaan muuttaa myös sen kuoleman, joka hänen on kuoltava. Se ei muuta vain hänen käsitystään tuomiosta, vaan se muuttaa myös sen tuomion, joka hänelle julistetaan. Evankelistan tehtävä on julistaa, että tuomio tulee ja tuomarina on Jeesus Kristus. Mutta se ei saa olla uhkailua omilla ajatuksilla.

Kaikkilla Kristuksen todistuksen muodoilla on evankelioiva ulottuvuus. On tilanteita, joissa tarvitaan voimakasta toimintaa yhteiskunnassa, toisia, joissa on sanottava sana ja toisia, joissa kristittyjen keskinäinen käytös on todistusta. On myös sellaisia tilanteita, joissa pelkkä jumalanpalvelukseen kokoontuvan tai rukoilevan yksilön olemassaolo on jo sinänsä todistusta.

Kerygma. Puhutulla, luetulla ja kirjoitetulla sanalla on aina korvaamaton sija kirkon todistuksessa. Raamattu on aarre, jota mikään ei voi korvata. Jumalan sana on esitettävä siten, että ihmiset todella tajuavat Kristuksen pelastavan Herruuden ulottuvan kaikkeen. Tässä sanan viemisessä tarvitaan jokaista kirkon jäsentä eikä vain vihittyjä pappeja. Evankeliumin pelastava totuus on, että Jeesus on Herra ja että hän on kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan lunastanut maailman. Mutta Jumalan sanaa ei kunnioiteta siten, että evankelioiva sana rajoitetaan näiden sananparsien toistamiseen. Evankeliumin julistukseen täytyy sisältyä myös opetusta. Sillä ei

tarkoiteta vain kristillistä moraaliopetusta, vaan kysymyksessä on koko inhimillisen elämän ja historian käsittävän kristillisen kokonaiskäsityksen esittäminen. Jotta kristillinen sanoma voisi tehokkaasti vaikuttaa nykyajan ongelmiin, kristittyjen on oltava niihin perehtyneitä ja tunnettava ne perusteellisesti. Vain siten voi totuus tulla eläväksi.

Diakonia. Jumala vaatii kuuliaisuutta myös elämässä. Tätä todistaa se, että Jumalan oma Sana tuli lihaksi. On yhtä tärkeää, mitä kristityt tekevät kuin mitä he sanovat. Kirkon evankelioimistyön on perustettava käsitykseen, että Jumalaa voidaan palvella vain sikäli kuin ihmistä rakastetaan.

Sielläkin, missä puhuttua sanaa vastustetaan, voivat todistuksen päämuotona olla yksityisten kristittyjen suorittamat rakkauden teot. Rakkaus ei ole tunteellisuutta.

Palvelu tapahtuu ainakin kolmella tavalla. Kirkon olemassaolo on eräs palvelun muoto. Se on osa Kristuksen palvelua maailmassa. Palvelun muodot on harkittava uudelleen ja ajanmukaistettava kunakin aikakautena, sillä vanhentuneet palvelumuodot voivat saattaa evankeliumin huonoon maineeseen. Toiseksi yksityisen kristityn säännönmukainen palvelu tapahtuu useimmiten hänen maallisessa kutsu- muksessaan. Tässä evankeliumilla on laajin ja läheisin kosketus maailmaan. Kolmas palvelun tapa on kristillinen toiminta yhteiskunnassa. Kirkon olisi todella ponnistettava auttaakseen jäseniään ymmärtämään yhteiskunnallisia velvollisuuksiaan ja löytämään keinoja joilla he voisivat tehokkaammin todistaa kaikissa eri elämänalojen peruskysymyksissä. Kristitty tietää että tappiolta näyttävässä tilanteessa voitto on Kristuksen.

Koinonia. Jeesus kokosi opetuslapsensa, jotta nämä auttaisivat häntä hänen evankelioimistehtävässään. Hän liitti heidät itseensä ja toinen toisiinsa. Tämä on koinonia. Koinonia ei ole vain evankelioimisen lähtökahta, vaan myös sen päämäärä. Evankelioitavana oleminen on tulemistä jäseneksi evankelioivaan yhteisöön, josta kukin löytää hengellisen ravintonsa ja harjaantuu kristityn elämään. Pienet ryhmämuodostukset, esim. raamattupiiri, ammatillisten ryhmien kokoontumiset, eivät heikennä seurakunnan elämää, vaan tekevät sen voimakkaaksi. Kristitty voi jakaa ongelmansa veljiensä kanssa, jotka auttavat häntä neuvoillaan yhteisessä raamatuntutkimuksessa ja tukevat häntä rukouksil-

laan vaikeissakin tilanteissa. Jumalan kansan on kokoonnuttava ennenkuin se voi hajaantua. Tämä tapahtuu yhteisessä jumalanpalveluksessa. Jumalanpalvelus tiettyyn paikkaan määrättyäkin voi muodostua evankelioivaksi todistukseksi. Jumalanpalvelus evankelioimisen korvikkeena ja evankelioimisen seurakunnan jumalanpalvelu elämästä irtautuneena ovat rinnakkaisia vaaroja.

Evankelioiminen vaatii kirkon rakenteen tarkistamista. Sen rakenteen määrää evankeliumi, jonka osa kirkko on ja Herra, joka on sen Pää. Kirkon rakenteessa on aineksia jotka täytyy säilyttää, mutta on selailiakin aineksia, jotka ovat vanhentuneina muuttamisen tarpeessa. On koetettava selvittää, miten kirkko saavuttaa ihmiset yhteiskunnan eri ryhmissä ja sen eri tasoilla. Vaikka tapahtuukin rakenteitten yhteentörmäystä, pitäisi löytää jotakin Kristuksen ruumiin ykseydestä ja todistaa tästä ykseydestä siinä yhdyskunnassa, jossa palvelee.

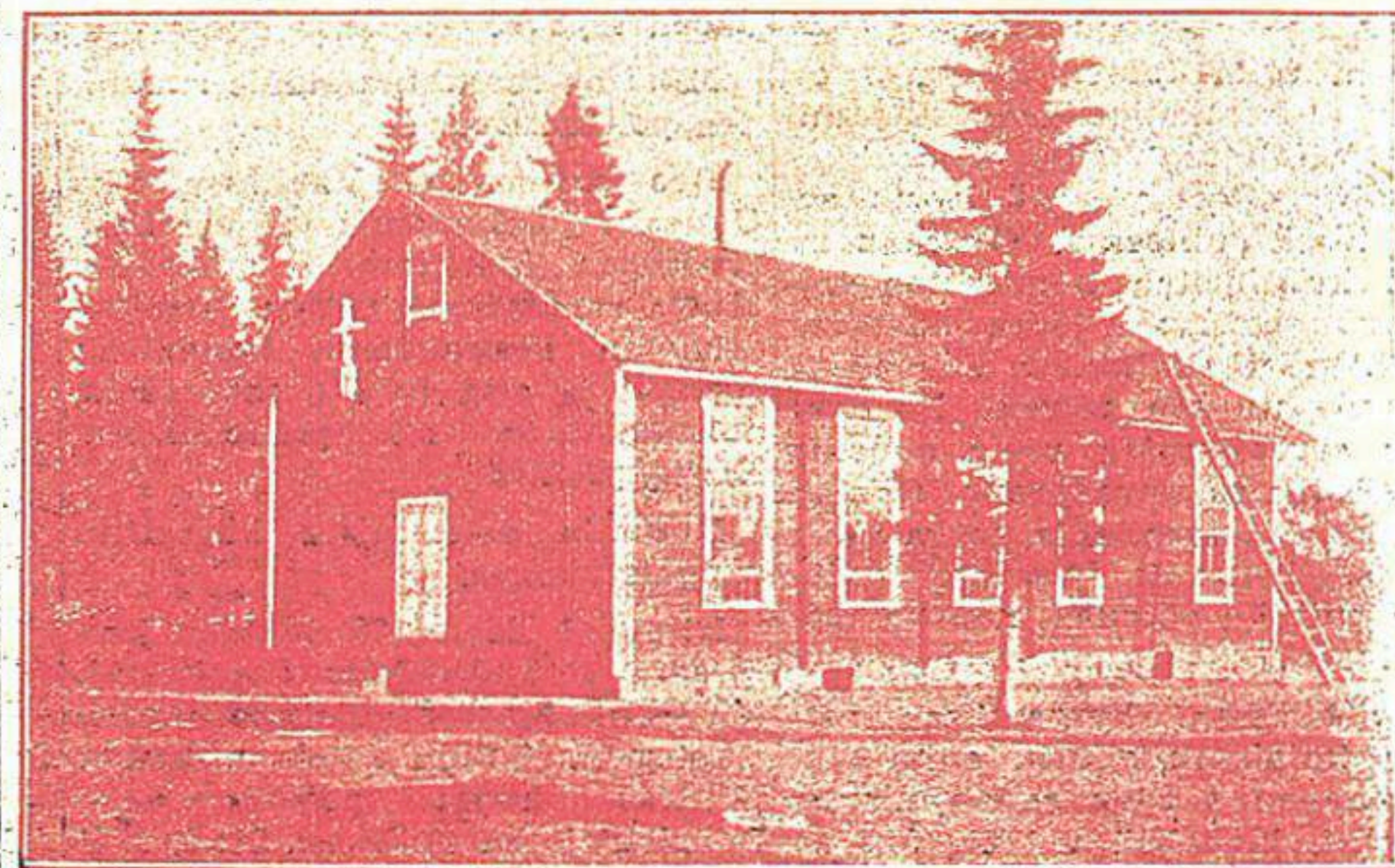
Kirkon rakenteiden muutoksia selviteltäessä olisi käytettävä apuna sosiaalitieteitä. Toisaalta ne voivat varsin reaalisesti osoittaa kirkon tilan ja toisaalta ne voivat auttaa kirkon näkemään sen yhteiskunnan sosiaalisten rakenteiden muut-

tumisen, jossa sen on todistettava.

Perimmältään Kristus yksin on evankelista, eivätkä ihmiset, ja kuitenkin he tuntevat pakkoa evankelioimiseen. Näin syntyy evankelistan perusvaikeus. Kuinka Jumala voi uskoa pyhän sanansa näin syntisille huulille ja väkevän työnsä näin heikkoihin käsiin.

Sekä evankelista että evankelioitava saavat yhdessä lohdutuksen. Ihmiset saavat osansa evankeliumin siunauksista, kun he osallistuvat työhön maailmassa.

Jeesus Kristus käyttää koko seurakuntaa evankelioimisen palvelustyöhön myös siten, että hän suo erityisiä armolahjoja sen yksityisille jäsenille ja antaa heille erityisen tehtävän ja erityisen velvoituksen. Se tarkoittaa, että seurakunnassa on yksilöitä, joilla on erityinen kyky julistaa ilon ja pelastuksen evankeliumia ei-kristityille eri tilanteissa. Seurakunnan on annettava tällaisille henkilöille vapaus mutta on myös valvottava, että he ovat uskollisia saamalleen tehtävälle. Evankelistan kohdalla tarvitaan aina itsekritiikkiä ja kieltäymistä, jotta Kristus olisi aina etualalla, kuten Johannes Kastaja sanoi: "Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä."

Kyläsaaren rukoushuone on hajotettu ja tilalle nousee uusi ajanmukainen seurakuntatyökeskus.

Porin sairaalapapin työ alkanut

Turun arkkihiippakunnan tuomiokapituli on nimittänyt virkaan 1. 10. lukien Porin seurakuntien diakoniapastorin Tapani Pietilän. Hänen toimintapiirinsä eri työkohteineen ja velvoituksineen on nyt ohjeellisen työnsäannon puitteissa hahmotumassa. Tehtävään sisältyvät lähinnä Porin sairaalat (diakonissalaitosta lukuunottamatta) sekä kunnalliskoti ja vanhainkoti. Varsinaisia hartaushetkiä pidetään Yleisen sairaalan eri osastoilla, vuorotellen maanantai-iltoina ja sunnuntaina päiväaikaan (osakaskuntien papit käyvät vuorollaan torstaisin). Sitäpaitsi maanantaina ja perjantaina keskipäivällä pappi suorittaa kiertokäynnin jollakin osastolla sekä on keskiviikon iltapuolella päivystämässä määrättyssä huoneessa, jolloin potilailta on tilaisuus henkilökohtaiseen keskusteluun.

Kaupunginsairaaloissa ovat vastaavat tilaisuudet: hartaudet tiistai- ja torstai-iltoina sekä puhuttelumahdollisuus keskiviikkona päivällä ja perjantaina illalla. Yksityisen Herran pyhän Ehtoollisen saa milloin tahansa pyydettyä. Kunnalliskodissa käynnit tapahtuvat keski-

viikkoisin ja sunnuntaisin. Suomalaisessa vanhainkodissa järjestetään tilaisuus kerran kuussa ja ruotsalaisessa — sopimuksen mukaan.

Tilaisuuksia pyritään mahdollisuuksien mukaan juhlittamaan kirkko- ja kitarakuorojen esiintymisillä y.m. sopivalla ohjelmalla. Edellisten lisäksi tulevat kaste- ja sielunhoidolliset käynnit kutsuttaessa y.m. laitoksissa ja kodeissa sekä vapaaehtoisluonteisempi toiminta Sairaanhoidajien Kristillisessä Seurassa, sairaanhoito-opistossa sekä sairaanhoitohenkilökunnan parissa yleensä.

Saakoon keskinäinen luottamus ja ymmärtämys myötäillä näin keskitettyä sairaalasielunhoitotyötä Porin seurakunnissa.

"Hoivatkaa toinen toistanne, niinkuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut—"

Siunauskappelit

Viime vuosikymmeninä ovat seurakunnat rakennuttaneet siunauskappeleita. On aivan luonnollista meidän koleassa maassamme, että ilmaston ollessa suurimman osan vuotta kylmää, tuottaa hautaustoimittus haudan äärellä erinäisiä vaikeuksia. Sade, tuuli ja pakkasen hävittävät mahdollisuudet keskittymiseen ja hartauteen niin siunauksen toimittajalta kuin muilta osanottajilta. Myös muistopuheiden pitäminen seppelten laskun yhteydessä muodostuu vaikeaksi. Siunauskappeli poistaa nämä epäkohdat. Kristillisestä hautauksesta voi muodostua kaikkina vuodenaikoina herkkä ja tunnelmallinen hetki, joka kuoleman majesteetin läheisyydessä jättää pysyviä vaikutteita ihmisen mieleen.

On syytä harkita, toimitetaanko siunaukset aina kappelissa vai siirretäänkö ne kesäkuukausiksi haudoilla pidettäviksi. Tietenkin omaisten toivomukset merkitsevät ohjetta, jota — mikäli mahdollista — tulee noudattaa. Mutta mitä tapaa on syytä ryhtyä juurruttamaan yleiseen käytäntöön?

Kirkosta eroamisen tähden tulevat siviilihautaukset kysymykseen. Näin on varsinkin suurissa asutuskeskuksissa. Uskonnonvapauslain 10 § 3 kohta on säädetty niistä: "Älköön sellaisessa hautauksessa ryhdyttävä mihinkään, joka on omansa herättämään pahennusta seurakunnassa. Loukkaavan hautaustoimittuksen tai kuvan poistattakoon kirkkoneuvosto haudalta. Sellaisen pahennuksen tai loukkauksen aiheuttamisesta — rangaistaan syyllistä enintään 500 markan sakolla (50 päiväsakolla)."

Seurakunnan kannalta katsottuna on siviilihautauksissa kolme huomioon otettavaa kohtaa: 1) hautausten ajan määrääminen, 2) hautaustoimittuksen palkka, 3) niiden valvominen.

On ollut tapana, että siviilihautaukset voidaan toimittaa aikana, jolloin kristillisiä hautauksia hautausmaalla ei pidetä.

Usein esiin tuleva kysymys on myös siunauskappelin luovuttaminen siviilihautauksiin. Seurakunnat ovat olleet yleensä hyvin arkoja tässä suhteessa. Ovathan ne auri kristillisten hautausten toimeenpanopaikkoja, jotka julistavat kristillistä iankaikkisen elämän ja ylösnousemuksen toivoa. Ne ovat myös seurakuntien usein suurilla uhrauksilla rakennuttamia. Olisiko siis kirkosta eronneilla, jotka eivät ole osallistuneet kustannuksiin, mitään oikeutta nauttia tästä edusta?

Käsitteäkseni kysymyksen ratkaisu huipistuu siihen, onko siunauskappeli vihitty sananjulistuspaikaksi, kirkoksi, vai ei. Jos se on pyhitetty ja erotettu siihen tar-

koitukseen, ei voi olla mahdollista, että se annetaan profaaniin, maallisiin tarkoituksiin, jollaisia siviilihautaukset ovat.

Lienee syytä tässä mainita, että erilaiset kristilliset yhdyskunnat saavat kyllä käyttää siunauskappelia.

Siviilihautausten valvomiseenkin on varmasti syytä kiinnittää huomiota. Uskonnonvapauslain 10 § 3 sisältää asiasta selvät määräykset.

Polttohautaus raamatussa

Tarkastelemme vielä hetken polttohautauksikysymystä kristilliseltä kannalta.

Edellä jo mainittiin, että seemiläiset kansat eivät harrastaneet

päisi itsensä haureudella, oli poltettava. Koorahin kapinan kannattajat (4. Moos. 16: 35) saivat saman osan. "Tuli lähti Herran tyköä ja kulutti ne kaksisataaviisikymmentä miestä." Ain luona kärsittyyn tappioon syyllistyneet kivetettiin ja poltettiin tulesa (Joos. 7: 25). Lienee syytä mainita, että filistealaisetkin polttivat rangaistukseksi rikoksen tehneitä.

Kun Saul sotajoukkoinen kärsi musertavan tappion noin v. 1000 Gilboan taistelussa filistealaisia vastaan ja viholliset saivat käsiinsä hänen ja hänen poikansa Joonaanin ruumiit, niin he polttivat ne. (1. Sam. 31: 6). David otti myöhemmin heidän luunsa, jotka olivat säilyneet, ja hautasi ne Saulin

ni mukaan vain kerran, nim. 1. Kor. 13. luvussa, jossa Paavali ylistää rakkautta kirjoitti: "Vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua hyödyttäisi." Paavali mainitsee siinä ruumiin polttamisen outona tapana, ikään kuin uhrina, joka on verrattavissa siihen, että ihminen alistuu vapaaehtoiseen köyhyyteen auttaessaan hätään joutuneita lähimmäisiään.

Mitä Uudessa Testamentissa puhutaan iankaikkisesta tuesta, kadotuksesta, ei ole sovellettavissa millään tavoin ruumiiden polttamisen tapaan. (Vert. Ilm. 19: 20; 20: 14; 21: 8.)

muissakin evankelisissa kirkko kunnissa aikaisemmin on sitä vastaan tunnettu, mutta jotka sittemmin ovat suuressa määrin häipyneet. Vanhan kirkon traditsioni ensimmäisten kristittyjen ruumiin polttamista vastaan tuntema kauhu, kun pakanat sillä häpäisivä kristittyjen ylösnousemususkkoa Raamatun ja virsirunouden mukaan hautaamisesta käyttämä siältörikas kuvakieli, kunnoitus vainajan ruumista kohtaan, haudanhoidon merkitys vainajan muiston vaalimiselle ym. ovat kaikki syitä, jotka yhä antavat maahan hautaamiselle seurakunnan kristillisessä tietoisuudessa ehdottoman etusijan polttohautaukseen verrattuna. Sen sijaan ei voida yksittäisiä Raamatun lauseita tai dogmaattisia päätelmiä käyttää todistena polttohautauksia vastaan, joka varsinkin suurkaupunkien oloissa on tullut joltineenkin käyttöön. Kun ylösnouseminen käsitellään uudeksi Jumalan luomisteoksi, ja kun se salattu yhteys, joka vallitsee ajallisen ruumiin ja ylösnousemusruumiin välillä, ei järkytä millään tavoin aineen vaihtumisen laki kuolleeseen ruumiin hajoamiseen vaikuttaa, hitaastiko vai äkkiä, on evankelinen kirkko yleensä lakanut vastustamasta polttohautauksia, mikäli siihen ei nimenomaan liitetä kristillistä toivoa vastaan suuntautuvia tarkoituksia, kuten yllä usein on tapahtunut. Erittäinkin, kun evankelinen hautauspääasiassa on eloon jääneitä koskeva toimitus, ei ole nähty mitään pätevää syytä, joka estäisi pappia toimittamasta ruumiin siunaamista. Kuitenkin on yleensä pidetty suotavana, ettei ruumiin siunaaminen aikaan nähden ole välittömässä yhteydessä itse ruumiin polttamistoimen kanssa."

Jos kirkkomme arvovaltainen johto lausuu näin ruumiinsiunauksesta polttohautauksen yhteydessä, voitaneen sitä pitää selvänä viitteenä seurakunnan suhtautumisen kysymykseen.

Ruotsista tiedetään, että siellä on 44 krematoriota, joista 43 on seurakuntien omistamaa ja että ko. seurakunnissa suoritetaan polttohautaus jo yli puolelle kuolleista.

Kysymys ei ole helppo. Mutta käsitteäkseni se on enemmän tunnekysymys, ei suinkaan mikään opillinen tai edes uskonnollinen.

Raamatun mukaan on siis kysymys peritystä tavasta. Kristillistä ylösnousemususkkoa se ei sellaisenaan koske. Kun marttyyriajana Lugdunumin vainoissa pakanat polttivat kristittyjen marttyyrien ruumiit, tahtoen siten murskata heidän uskonsa ylösnousemukseen, vastasivat kristityt, että Jumala voi koota heidän ruumiinsa tyhjistäkin, niin kuin hän siten maailman loi.

Siunauskappelien käyttö ja polttohautauksikysymys

Matti A. Mustonen

Polttohautaus nykyään

Ruumiiden polttamistapa on tullut uudella ajalla jälleen käytäntöön Euroopassa. Sitä on perusteltu sekä lääketieteellisillä että uskonnollisilla syillä. Ruumiin lahoaminen haudassakin on palamisilmiö, vaikka se kestää pitkän ajan. Ruumiiden hautaaminen aikaisemmin kirkkoihin ja vielä nykyäänkin asutuskeskuksiin aikaansaa terveydellisiä vaaroja.

Varsinkin kuluvan vuosisadan aikana on polttohautaus yleistynyt suuresti. Ennen pitkää polttohautaus lisääntyy meidänkin maassamme, niin kuin se on yleinen muissa Pohjoismaissa ja koko läntisessä sivistysmaailmassa.

Käsitteäkseni asiasta on seuraava: Koska ei ole kysymys mistään opillisesta eroavuudesta, koska missään raamatun kohdassa ei säädetä hautauksen muotoa ja koska on syytä ottaa huomioon ne seurakuntien jäsenet, jotka haluavat polttohautauksia, ei ole syytä kieltäytyä palvelemasta heitä tässä suhteessa. Kysymys on lopulta vain tavasta. Jokaisella seurakunnan jäsenellä on oikeus käyttää haluamaansa hautauksen muotoa.

Arkkipispa Aleksi Lehtonen on kirjassaan "Kirkon pyhät toimitukset" kirjoittanut polttohautauksesta mm. seuraavaa:

"Erityisistä hautausmuodoista on polttohautaus jossakin määrin harrastanut samoja epäilyksiä, joita

polttohautauksia. Niinpä Mesopotamian kansat, babylonialaiset, assyrialaiset ja myös persialaiset, niin ikään egyptiläiset ja juutalaiset hautasivat kuolleensa. Mutta sen sijaan muinaiset kanaanilaiset kansat, kreikkalaiset, roomalaiset, germaanit, Intian kansojen meri, yleensä indogermaniset kansat harrastivat polttohautauksia. Ruumiiden polttaminen perustui taianomaiseen uskoon, että ruumiissa asui henki, joka halusi vahingoittaa ihmistä. Sen vuoksi ruumiin oli hävitettävä. Sen jälkeen henki pääsi rauhaan. Mutta sama usko oli myös kansoilla, jotka hautasivat ruumiit. Ruumiin hautaaminen takasi vainajan hengen pääsemisen lepoon.

Mikä on raamatun suhde ruumiiden polttamiseen?

Itse asiassa ei Vanhassa eikä Uudessa Testamentissa ole hautaustapaa nimenomaan määrätty. Mutta raamatusta näkyy, että juutalaisten keskuudessa haudattiin ruumiit ja että heidän mielestään polttamistapa oli pakanallinen, siis hyljättävä.

Ruumiin polttamista käytettiin rangaistuksena.

Niinpä 1. Moos. 38. luvussa kerrotaan, että Juudalle ilmoitettiin hänen miniänsä syyllistyneen aviorikokseen. Silloin Juuda määräsi: "Vie hänet poltettavaksi!" Pappiskirjassa (3. Moos. 21: 9) säädettiin, että papin tytär, joka hä-

sukuhautaan Giberaan. Mitään arvostelua filistealaisten teosta ei raamatusta ole.

Kun Joosia pani toimeen tempelipalveluksen uudistamisen Jerusalemissa ja poisti ihmisuhrit, joita oli uhrattu naapurikansain jumalille Kemokselle, Milkomille ja Baalille, niin hän häpäisi niiden alttarit polttamalla epäjumalien kuolleiden pappien luita niiden päällä. (2. Kun. 23: 16.)

Erikoisesti ihmisten, etupäässä lasten uhraaminen kauhisti profeettain mieltä. Niinpä Jeremia kirjoitti: "He ovat rakentaneet Toofet-kukkulat Ben-Hinnomin laaksoon, polttaneet tulesa poikiansa ja tyttäriänsä, mitä minä en ole käkenyt ja mikä ei ole mieleeni tullut." (Jer. 7: 32; 19: 5-6.) Profeetta Aamos, joka julisti kaikkia kansoja hallitsevaa Jumalaa, ilmoitti Israelin naapurikansoille tuomiota, Moaabille, koska se on polttanut Edomin kuninkaan luit kulkiksi, sen tähden minä lähetän tulen Moabian vastaan ja se kuluttaa Kerijotin palatsit." Profeetta Jesaja uhkasi tulen tuomiolla epäjumalien palvontaan taipuneita Juudan kuninkaita sanoen: "Sillä aikoja sitten on polttopaikka valmistettu, kuninkaallekin se on varattu. Syvä ja leveä on sen liesi, tulta ja polttopuita on paljon. Herran henkäys kuin tulikivivirta sytyttää sen."

Uudessa Testamentissa mainitaan ruumiin polttaminen huomio-

Yli 40 vuotta hautauspalvelua

Rantasen
HAUTAUSTOIMISTO
PORI, ITÄPUISTO 18 Puh. 12707
Suurin — Suosituin
Kuljetukset autoillamme
kaikkialle

Maantiekadun Kukka

Maantiekatu 32
Maikki Halmala, puh. 16 051
Kioski hautausmaan vieressä
avoinna klo 8—20
Hautojen joulukukat ja
seppeleet meiltä

MUMMIN KUDIN KASVAA

ja pikku Maijan joulu-lahja valmistuu. Mummi osaa ottaa asiat mukavasti. Hänen kansaneläkkeensäkin tulee tilille Porin Säästöpankkiin.

Porin Säästöpankki

HUOLEHDIMME KAIKESTA ALALLAMME

Heikkilän
HAUTAUSTOIMISTO
O.M. U. KARIHAARA
PORI - LIISANK. 18 Puh. 12125
~ AJANMUKAINEN SAATTORAUO

SAINE OSAKEYHTIÖ HAUTAUSTOIMISTO

Liisankatu 19
Puh. 12 161
Hoitamme kaikki alalamme
kuuluvat tehtävät

V. Ruohosen Kivenhiomo ja L. Dickmanin Kiviveistämö
ovat muuttaneet toiminimeään

Kyläsaaren Kivenhiomo Oy:ksi

Valmistamme hautausmerkkejä sekä rakennuskiviä. Pitkäaikainen kokemus ja täysin pätevä ammattityö takaavat asiakkaille edullisen ostopaikan.

Osoite: Pori, Kyläsaari.
Puh. Pori 13 791, Kyläsaari 86 075.

Kiviveistämö SATAKUNNAN GRANIITTI OY

Konttori: Maantiekatu 42
Puh. 12 353

Veistämö: Karjaranta

Kiviveistämö VIENTIKIVI

Karjaranta, Hätilä
Puh. 14 327, asunto 13 042

Valmistaa edullisesti hautakiviä ym. alaan kuuluvaa työtä

Hautakiviliike PORIN KIVI

Karjaranta - Puh. 13 552

Ajanmukainen kiviveistämö

KYLÄSAAREN KIVI

S. Virta

Puh. 86 052

KOTIMAA - jokaiseen kristittyyn kotiin

PORISSA

Jo yli 62.000 kotiin kautta maan leviää kristikansamme valpas sanomalehti Kotimaa. • Tilaa se kotiisi. Erittäin sopiva myös lahjaksi. • Ilmestyy 2 kertaa viikossa. Hinta 1.100 mk tilauksen tullessa Kotimaan konttoriin ennen 30. 11. Sen jälkeen 1.200 mk. Näytenumeroista antavat asiamiehet tietoja.

Kotimaan asiamiehet Porissa:

Keski-Porin srk.: Rov. P. O. Ekko, Hallitusk. 9, puh. 13 631. Diak. Katri Wirén, Ratak. 17. Diak. Yrjö Ahola, Samulintie 6, puh. 16 689. Nti Olga Lagerroos, Maaherrank. 28. Diak. Otto Syrjä, Pohj.-kauppatori 3 C, puh. 15 578. Poikatyönohj. Kalevi Kiviniemi, Uusikoiviston tie 36 C, puh. 17 035. Diak. Taimi Eskola, Väinölä, puh. 12 907. Diak. Aili Mäkelä, Malmink. 7, puh. 12 702. Puuseppä Toivo Salonen, Nirkkolank. 24, puh. 15 889.

Länsi-Porin srk.: Teol. lis. Voitto Vuola, Länsi-Porin kirkko, puh. 15 579. Rva Anna-Liisa Eklund, Kielok. 94, puh. 14 695. Nti Soili Holmroos, Konttietie 1. Tyttötyönohj. Maikki Mäkinen, Vuolteen, puh. 14 075. Rva Fanni Hanelius, Vähärauma, puh. 14 676. Rva Eeva Kohijoki, Vähärauma, puh. 14 877. Em. Helmi Karvanen, Pietniemi. Vahtim. Kosti Koskenvaara, L-Porin kirkko, puh. 16 702. Rva Aili Kivistö, Ulasoori, puh. 15 082.

Pihlavan srk.: Khra Niilo Suhonen, puh. 85 071. Srk.sis. Maija-Liisa Sahakari, puh. 85 241. Tir. Jaakko Torikka, puh. 85 221. Kontt.hoit. Kalevi Forssell, Mäntyluoto, puh. 83 287. Rva Kerttu Salomaa, Yyteri, Eerontie, puh. 83 076. Em. Tyyne Valli-Jaakola, Kyläsaari, puh. 86 038. Ylösoitt. Niilo Siltanen, Enäjärvi, puh. 85 172.

LAPSET,

katselkaapa tarkkaan vireisiä kuvia niin löydätte niistä yhteensä kahdeksan eroavaa kohtaa! — Mitkä ne ovat?

Syksyn uutuuksia

KIRJOJA, JOILLA ON PYSYVÄ ARVO

Walter Lüthi

KUOLEMMEKO KIIREESEEN?

Ennakkoluuloton ja voimakas teos, joka sattuvasti kirkastaa ihmiselämän perusarvoja. Hinta nid. 450.—.

Heinrich Glesen

SANA SANALTA

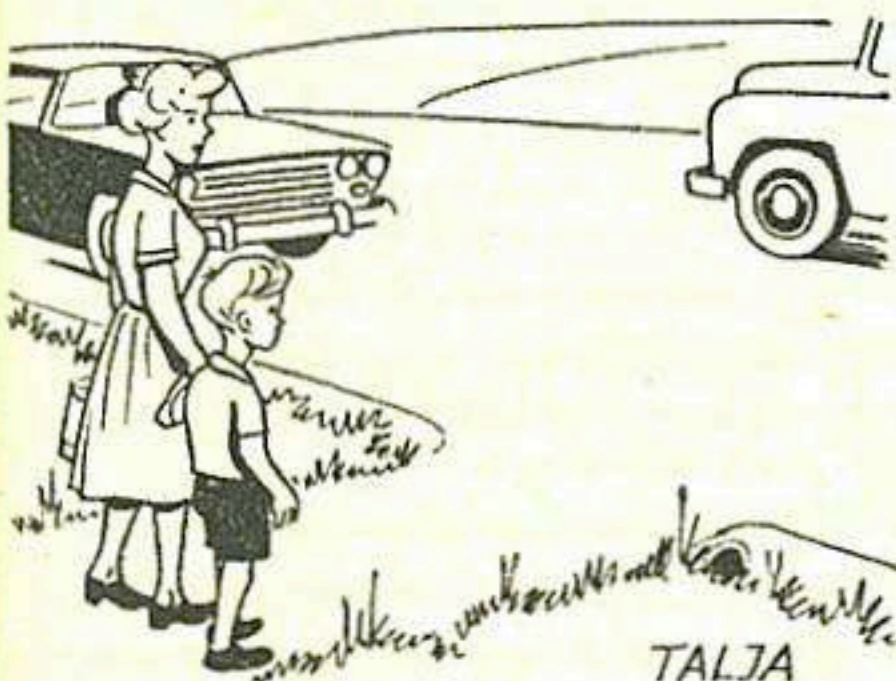
Menestyksellisen "Hiljaa viisi minuuttia"-kirjan tekijän lähiaikoina ilmestyvä uutuus, jossa on lyhyt luku ja rukous vuoden jokaiselle päivälle. Hinta sid. 750.—.

Heinrich Glesen

KYSYVÄ EI EKSÄ

Teos sisältää satoja kysymyksiä uskon ja elämän laajalta alueelta ja ytimekkäät vastaukset niihin. Hinta 480.—.

SUOMEN KIRKON SISÄLÄHETYSSEURA
RAAMATTUTALO

ÄLÄ ITSE TÖRMÄILE TIELLÄ JA LAPSIKIN SIITÄ KIELLÄ

RATSULA — KOKO PERHEEN PUKINETALO

Talven juhliin LENINKIOSASTOMME kautta... Runsasti myös tyylikkäitä rouvamalleja TALVITAKKI- JA TURKKIUTTUDET ovat saapuneet. Valittavina ovat maan tunnetuimpien valmistajien mallit.

ULSTERIT ja PUVUT

vaativallekin miehelle

LAPSILLE

tyttöjen talvitakkeja, ulstereita, leninkejä, hameita, puseroita. Poikien ulstereita, takkeja ja anorakkeja, pukuja, housuja.

Runsas valikoima naisten ja miesten

ULKOILU-PUKIMIA

MYÖS OSAMAKSUIN!

GÖSTA RATSULA
HYVIEN PUKIMIEN SUURMYYJÄ PORISSA

suurin alallaan Satakunnassa

LUTERILAISEN EVANKELIUMIYHDISTYKSEN PORIN OSASTO — OSA SEURAKUNTAA

Moni seurakuntalainen on varmaan huomannut Varvinkadulla kulkiessaan, että Varvinkatu 4 sijaitsevan huoneiston ikkunoissa on nimi "Lut. Ev.yhdistyksen nuorisoliiton huoneusto". Mutta kaikki eivät ehkä ole tarkemmin syventyneet ajattelemaan, mitä tuo nimi sisältää.

HISTORIAKKI

Kun vuonna 1873 perustettiin Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys, oli sen yhtenä työnäkynä evankeliumin saattaminen nuorisoon keskuuteen. Tämän päämäärän toteuttamiseksi pidettiin Helsingissä lokakuun lopulla 1888 kokous, jossa tehtiin päätös "Suomen Evankeliluterilaisen Nuorukaisyhdistyksen" perustamisesta. Nuorukaisyhdistyksen ensimmäinen varsinainen kokous pidettiin 3. päivänä marraskuuta 1889, jota päivää pidetään evankelisen nuorisotyön lähtökohtana. Pian tämän jälkeen perustettiin haaraosastoja muuallekin Suomeen, mutta varsinaisesti vuodesta 1906 tuli taitekohta, sillä aika oli kypsä uuden ajan tarpeita vastaavaksi. Samana vuonna tuli nuorisotyön johtoon opettaja Emerik Lyytinen. Hänen johdolla alkava nuorisoliittotyö pääsi vireään vauhtiin.

Nuorisoliitto-osastoja perustettiin eri puolille Suomea. Ensimmäisen talven kuluessa aloitti jo 50 osastoa toimintansa. Porin nuorisoliitto-osasto perustettiin 2.3.1910. Sen jäsenet kokoontuivat aluksi vuokrahuoneistossa Mikonkatu 24., joka palveli kokoontumispaikkana vuoteen 1918, jolloin muutettiin Eteläpuisto 19. Oman huoneiston saaminen oli kuitenkin tavoitteena, jota tarkoitusta varten perustettiin v. 1915 rakennusrahastokin. Johon kerättiin varoja oman rukoushuoneen ostoa varten. Tämän ja nuorisoliitto-osaston jäsenten lahjoitusten turvin voitiin v. 1922 hankkia liiton nykyinen huoneisto, joka sitten myöhemmin luovutettiin evankeliumiyhdistyksen omistukseen.

TARKOITUS

Lukuisat ovat ne tilaisuudet vuosittain, jolloin Jumalan sanaa on viljelty. Muistellemme kiitollisuudella kaikkia niitä, jotka vapaaehtoisesti vaijojaan säästämättä ovat olleet työssä ja vaivassa evankeliumin tähden. Tulkoon tässä mainituksi vain Gustaf Villman, "Villmannin setä" sekä opettaja Hilja Lönnqvist, jotka molemmat rakkaudesta evankeliumin työtä kohtaan ahkeroinvat sillä työsaralla, jonka Jumala oli heille osoittanut. Seurakunnan papisto on evankeliumiyhdistyksen saarnaajien ohella ollut alusta alkaen mukana käyden rukoushuoneella puhumassa. Virret ja Siionin Kanteleen laulut, joiden keskeisenä aiheena on lunastusveren ja kastteen armo, kaikkuvat hartaustilaisuuksissa.

Asemanhoitaja Helmut Barth laivakäynnillä.

Mäntyluodon saksalainen merimieslähetyksen

Tiistaina marraskuun 27. pñä avattiin Mäntyluodon rakennettu saksalainen merimieslähetyksen ja sen hoitaja, diakoni Helmut Barth asetettiin virkaansa Pihlavan kirkossa. Länän oli Porvoon tuomiorovasti Yngve Beck, Saksan merimieslähetyksen johtaja, past. Kieseritzky, past. Fr. Mauch Turusta, konsuli von Maydel sekä porilaista papistoa ja saksalaisen yhdyskunnan jäsenet.

Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen nuorisoliitto-osastojen säännöissä sanotaan, että osaston tarkoituksena on luottaa Jumalan armoon ja apuun levittää ja elähdyttävään käytäntöön yleisemmäksi saattaa evankeliumin sanaa. Raamatun totuuteen "Jumala oli Kristuksessa" ja sovitti maailman itsensä kansa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan" perustuen on Porin nuorisoliitto-osasto osana seurakuntaa tahtonut olla julistamassa ennen kaikkea evankeliumin sanaa, hyvää sanomaa Jeesuksesta, sillä usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. Toivon mukaan on evankeliumin sana saanut tehdä työtä Pyhän Hengen kautta kuulijoiden sydämissä, niin että sana on saanut uskossa sulautua ja juurtua sydämen peltoon ja Jeesus Kristus on kirkastunut syntien sovittajaksi.

TULOS

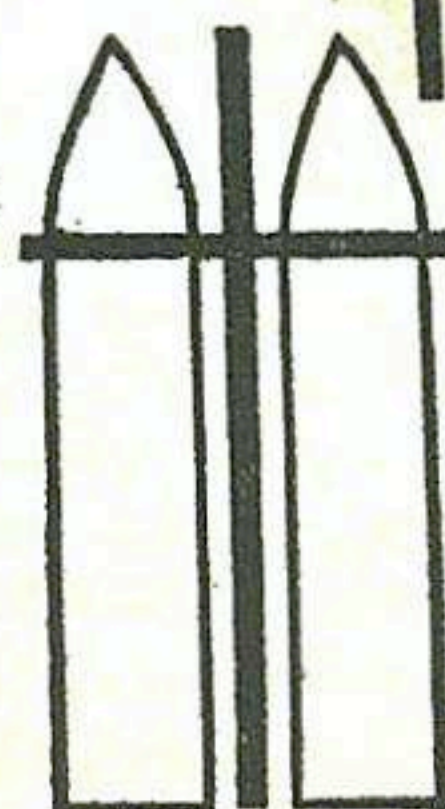
Kun Pyhä Henki saa kirkastaa meille, että olemme sovitett Isän edessä ja että syntimme on pyyhitty pois, täyttää ilo ja kiitollisuus sydämen. Silloin haluamme olla mukana evankeliumin viemiseksi lähimmäistemme keskuuteen, aina kaukaiseen Japaniin saakka. Lähetystyötä on jo vuosikymmenet tehty lähetysseuran kautta. Evankelisten kansanopistojen, lähinnä Karkun opiston, työn tukemiseksi pidetään tilaisuuksia. Tämän opiston hyväksi toimii myös opistokerho. Samoin Nokialla sijaitsevan Siunaukselan ja Tampereella olevan Kalliolan orpokotien hyväksi pidetään ompeluseuroja. Jo perinteelliseksi ovat muodostuneet vuosittain keväällä, kesällä ja syksyllä pidettävät evankeliumi- ja Japanilähetysjuhlat, joissa julistetaan evankeliumin sanaa ja ollaan myös lähetysten kalliin asian ympärillä.

Jumalan armoa on kaikki ollut. Rukouksemme olkoon, että Hän yhä edelleen siunaisi tämänkin työnsä, niin että yhä useammalle kirkastuisi Jumalan ääretön armo meitä kohtaan Jeesuksessa Kristuksessa.

R. F.

KUVAT PUHUVAT

Raamatum
rikasta
kieltä

KUVARAAMATTU

kuuluu jokaiseen kotiin

- Arvostettu lahjaesine
- Yli 200 valokuvaa Pyhän Kirjan tapahtumapaikoilta
- Erityisen selveäsuinen teksti
- Kuvasuunnittelu: prof. Aarre Lauha ja tait. Osmo Visuri

Hinta nahkakantisena 4.500:-
(värit viinipunainen ja musta)
kangaskantisena 3.200:- (mustana ja ruskeana).
Myös osamaksuehdoin.

SUOMEN KIRKON SISÄLÄHETYSSEURA
RAAMATTUTALO

LASTA EI SAA SURMATA

Millään inhimillisellä tuomioistuimella ei ole oikeutta julistaa epämuodostuneenkaan lapsen harkittua surmaamista oikeutetuksi, sanoo saksalainen piispa Otto Dibelius. Jumalan käsky: "Älä tapa" pysyy voimassa. Syyllisyyttä ei voi pyyhkiä pois säälillä. Ne taakat, jotka Jumala on pannut kannettaviksi, on kannettava uskossa, ja rakkauden kautta ne muuttuvat siunauksiksi. Ihminen ei saa vapauttaa itseään taakoista tuhoamalla toisen ihmisen elämän. Hitlerin aika kertoo kylliksi tällaisesta julmuudesta.

VIRKAANASETTAMINEN

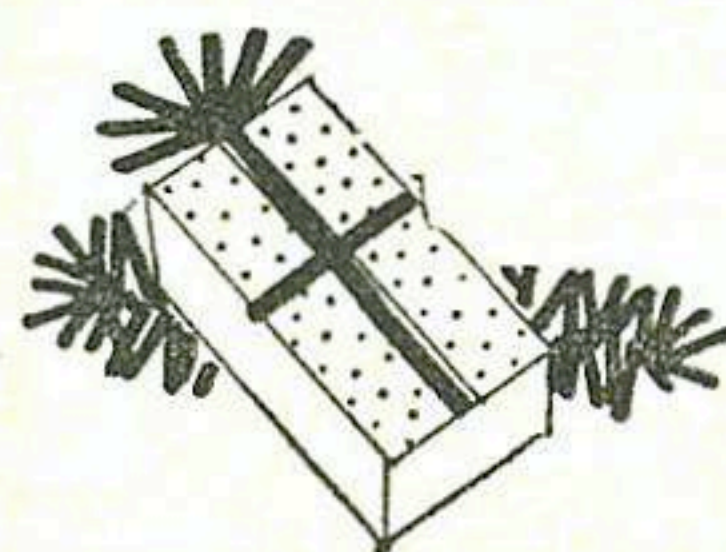
Länsi-Porin kirkossa suorittaa arkkipiispa Ilmari Salomies teollis. Voitto Vuolan kirkkoherran virkaan asettamisen joulukuun 16. päivänä.

Jouluksi

Pienoiskeramiikkaa
— veikeitä ihmishahmoja
— eläinaiheita
— hinnat 100:- — 650:-

Lasiesineitä
Antimonirasioita
Posliinimaljoja
Kupariesineitä
— maljakoita
— seinälautasia

KESKIKAUPUNGIN
rauta
AUG. LIPSANEN OY
Iso linnank. 8, puh. 11 247

Lapsille:

LECO-sarjoja
mk 95:- — 2.340:-

LELUJA:

autoja alk. 90:-
nukkeja alk. 60:-

Kynttilöitä
Kynttilänjalkoja
Tähtisadetta
Koristeita

